

Η ΑΜΠΕΛΟΣ ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΔΙΓΥΛΙΣΕΩΣ

ΚΟΝΙΑΚ

Σ. και Η. και Α. ΜΕΤΑΞΑ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Προμηθενται της Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων
της Α. Β. Γ. τοῦ Διαδόχου
και της Α. Μ. τοῦ Βασιλέως της Σερβίας

Τὸ μόνον προϊόν τοῦ εἶδους του τὸ χαίρον παγκόσμιον φήμην, ἀπόδειξις ἀψευδῆς τὰ 7 Βασιλικά παράσημα και τιμητικαὶ διακρίσεις 7 και τὰ 35 ΜΕΓΑΛΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΕΚΘΕΣΕΩΝ 35

και τελευταῶς τὸ αὐτ. παράσημον Ὀσμανιῆ δ' τάξεω
Γενικὸν Γραφεῖον δι' ὅλην τὴν Τουρκίαν
9—Ἐν Κωνσταντινουπόλει, Γαλατὰ—9

ἐπὶ τῆς διευθυνσιν τοῦ γεν. ἀντιπροσώπου και πληρεξουσίου
κ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΣΑΓΙΑΝΝΗ

ΣΗΜ. Ἡ ἑκτακτος ὑπόληψις, ἥς ἀπολαύει δεικαίως τὸ ἀγνὸν
πρόϊόν τοῦ ἐν Πειραιεὶ ἐργοστασίου τῶν **ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΕΤΑΞΑ**

παρεκίνησε πολλοὺς ν' ἀλλάξωσι και τὰ ὀνόματά των και ν' αὐτοκληθῶσι Μεταξάδες. Ἐπειδὴ δὲ ἀνεφάνησαν συνουθλεύματα (δῆθεν τῶν κονιακ) ψευτομεταξάδων τούτων, πρὸς ἀποφυγὴν παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. καταναλωταὶ νὰ ζητοῦσιν τὴν ἔναντι φιάλην με ταινίαν φέρουσαν πιστοποιήσιν τουρκιστί, ἑλληγιστί και γαλλιστί, περὶ τῆς ΓΝΗΣΙΟΤΗΤΟΣ τοῦ ΚΟΝΙΑΚ ἡμῶν τοῦ χημικοῦ τῶν ἀνακτόρων Κ. Α. ΣΥΓΓΡΟΥ ὡς και τὰς σφραγίδας και τὴν ὑπογραφήν του. Ἡ ταινία ἀρχειται ἀνωθεν τῆς ἐτικέτας, φθάνει μέχρι τοῦ λαιμοῦ τῆς φιάλης, καλύπτει τὸ καψύλιον και εἶναι τριγυρισμένη με ἑτέραν ταινίαν, φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν μας.

**Ζητεῖτε λοιπὸν πανταχοῦ τὸ πανομοιότυπον τῆς ἔναντι φιάλης
και ἐφιστάτε τὴν προσοχὴν σας ἐπὶ τῶν ὑπογραφῶν.**

Συνσταθῶμεν θερμῶς τὸ ἀνωθε προῖόν εἰς τὰς οἰκογενείας.

ΕΤΟΣ ΕΚΤΟΝ

Ἐν Κων)πόλει 20 Ἰουνίου 1904

ΑΡΙΘ. 5

ΒΟΥΡΟΡΙΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜ'ΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ
Τῆς ΕΥΓΕΝΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Περὶ παιδικῆς ηλικίας (ὑπὸ Ν. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΑΟΥ ἰατροῦ).—Ἀπὸ τῆς ξενικῆς λουλούδα: Ἡ Γυναῖκα, ποιήματα (ὑπὸ ΣΤ. ΜΥΡΩΜΕΝΟΥ).—Λουσμῶρ ὁ κυρτός. ἱρλανδικὴ παράδοσις (ὑπὸ Κ. ΦΩΤΙΑΔΟΥ).—Ἡ ἐν τῷ Ἑλ.λ. φιλ. Συλλόγῳ Καλλιτεχνικῆ Ἐκθεσῆς.—Λίνος, ποίημα (ὑπὸ ΛΑΥΟΣ).—Μία κεφαλὴ Παρθένου, διήγ. (ὑπὸ ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΔΟΥ).—Οἰκιακὸν τμήμα: Αἰ γυναικεῖαι ἀρεταί, ὑπὸ ΑΓΛΑ-Ι-ΑΣ ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ).—Ὁ ἔρωσ μου, ποίημα (ὑπὸ ΧΡΙ-ΤΟΜΑΟΥ).—Τὸ τιμάχιον τοῦ ἀρτου, διήγ. Fr. nrojs Corrée (ὑπὸ Κ. Α-Ι ΒΑΖΙΛΟΥ).—Πολλὰ και διάφορα: Ἡ ἱορτὴ τοῦ Ἡλίου, ἡ μουσικὴ και . . . ἡ κόμη, ἡ ἐξάστεισις τῶν μετᾶλλον, τὸ μικρότερον βιβλίον τοῦ κόσμου, ἡ θερμανσις ἐν Γερμανίᾳ. Εὐτράπελα.

Διευθύνται { ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ Γαλατᾶ Κουρδούμ-Χάν ἀρ. 23

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ

είκοσαετής επιτυχίας

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ και ΕΦΑΡΜΟΓΗ τεχνητών οδόντων μετ' άπκαρμύλλου επιτυχίας, κατά τὰ νεώτερα, τελειότερα και άσφαλέστερα συστήματα.—ΘΕΡΑΠΕΙΑ ριζική των πασχόντων οδόντων εύλων δυσσομίας και οίουδήποτε νοσήματος του στόματος.—ΕΚΡΙΖΩΣΙΣ των σεσηπτότων οδόντων εις ριζών άνευ του παρκαμικρού πόνου, διά της χρήσεως άνωδύνου ύγρου.—ΔΕΧΕΤΑΙ καθ' εκάστην και τὸ έν Νεοχωρίῳ του Βοσπόρου οδοντοιατρείόν του. Τήν Δευτέραν και Πέμπτην από τὰς 7—11 τουρκιστί, έν τῷ φαρμακείῳ του κ. Ανθρέα Μυρίδου οδὸς Ούζούν Τσαρσή Μπαση, αρ. 307—309

ΔΕΡΜΟΦΙΛΟΝ

βραβευθὲν έν τῇ διεθνεί έκθέσει Ἀθηνῶν υπό τὴν προστασίαν
τῆς Α. Ρ. τῆς πριγκιπισσῆς Σοφίας

Ἄπαντες γνωρίζομεν ποσον τὰ εις νεάζοντα χαρίεντα πρόσωπα παραγόμενα έξανθήματα και ρήγματα καταστρέφουσι τὴν φυσικὴν τρυφερότητα του προσώπου. Οί νέοι και πρό παντων και νέαι, περί πολλοὺ ποιοῦνται τὴν διαφύλαξιν τῆς φυσικῆς τρυφερότητος του σώματος αὐτῶν φροντίζοντες δι' αὐτὴν ὅτον φροντίζουν και διά τὴν σωματικὴν ευεξίαν. Καί ἀληθῶς, αν και τὸ ἔχειν πρόσωπον ὠραϊον και σώμα τρυφερόν εἶναι ὄωρον τῆς φύσεως και τὸ προσπαθεῖν ὁμως διά τὴν διαφύλαξιν και προαγωγήν τῆς ὠραιότητος εἶναι ἀποτέλεσμα φιλοκαλίεας και υγιεινῆς ἀνάγκης. Ἡ μαλακή και τρυφερά ἐπιδερμὶς του προσώπου, ἐκτιθεμένη εις τὰ ὀρμέα ψύχη, τὰς χιόνας και τοὺς ἀνέμους του χειμῶνος, εις τὴν φλογερὰν θερμοκρασίαν και κόνιν του θερος και εις ἔτερας ἐπιδράσεις φυσικῶν φαινομένων, σκληρύνεται και διαρρηγνυται, προσλαμβάνει ἰσχυρον χρώμα και θέαν ἔρρυτιδωμένην και δυσάρεστον. Αὐτὴ ἡ κατάστασις ἐκτὸς τῆς δυσάρεστου ἐπιδράσεως τῆς ἐπὶ τῆς φυσικῆς χάριτος του προσώπου, παράγει φλογώσεις, αἵτινες ἐνοχλοῦσι τὸν ἄνθρωπον εις ὑπέρτατον βαθμόν. Ἄν και ὑπαρχουσι πολλαὶ ἀλοιφαί, ἔλαια και ὀρυζοκόνεις διά τὴν καταπολέμησιν τῶν τοιούτων φλογώσεων, καθὼς παραδέχονται οἱ δοκιμάσαντες αὐτά, μερικῶν μὲν ἡ ἐπίδρασις εἶναι προσωρινή, ἄλλα δε ἀπεδείχθησαν ἀνθυγιεινά. Συνέλοντι εἰπεῖν μέχρι τῆς σήμερον έν ὑπῆρχε παρσκεύασμα φαρμακευτικὸν ἐλεύθερον πάτης καυστικῆς ἐπιδράσεως, ἐξάλειφον και προλαμβάνον πᾶσαν δερματολογικὴν πάθησιν του προσώπου. Ἴδου λοιπὸν τὸ «Δερμόφιλον», ἔργον περιφανές τῆς ἐπιστήμης και τῆς φαρμακευτικῆς τέχνης και καρπὸς βαθείας και διαρκούς παρτηρησεως και ἐξετάσεως, εἶναι φάρμακον παρέχον τρυφερότητα και κατέχον ἀπάτας τὰς προρηθείσας θεραπευτικὰς ιδιότητες. Τὸ ἀπαράμιλλον τουτο φάρμακον ἐξάλειφει ὀλοτελῶς και ριζικῶς τὰ ρήγματα και τὰς ρυτίδας τὰς παραγομένας ἐπὶ τῶν θηλῶν τῶν μαστῶν, τὰς ρυτίδας τὰ έξανθήματα και τὰς φλογώσεις του προσώπου και τὰς κηλίδας τὰς παρατηρουμένας ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐξωτερικῶν ὀργάνων του προσώπου, παρέχει τρυφερότητα εις τὴν ἐπιδερμίδα και χρώμα ὠραϊον, διαφανές, ἔχον τὴν φυσικὴν λευκότητα τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός. Τὸ «Δερμόφιλον» κατέχει και ευωδιαν λίαν ευχάριστον και ὡς προλαμβάνον πᾶσαν πάθησιν τῆς ἐπιδερμίδος, εἶναι κατάλληλον και διά διαρκὴ χρῆσιν. Τρόπος χρήσεως: Διά τὰ έξανθήματα και τὰ τοιούτου εἶδους οἰδηματα τῆς ἐπιδερμίδος ἀλειφεται διά σπόγγου ἢ διά τῆς παλάμης τῆς χειρός. Μετὰ τὸ ξυράρισμα του προσώπου, ἀντὶ τῆς χρήσεως τῶν ὑδάτων τῆς «Κολωνίας», αἵτινα οὐδέν ἄλλο εἰσὶ παρά καθαρὸν οἰνόπνευσιῦπό μα, διαφόρους ἐπόψεις εἶναι προτιμότερα ἢ χρῆσις του «Δερμόφλου», ὅπερ, ἐκτὸς τῆς ἀαιτητητικῆς αὐτου ιδιότητος οὐδεμίαν καυστικὴν ιδιότητα ἔχει. Διά τὴν ἐξάλειψιν τῶν κηλίδων, και του μελαψοῦ χρώματος του παραγομένου ἐξ ἡλιακῆς ἐπιδράσεως, ἀρκεῖ τὸ «Δερμόφιλον» διά τὴν ἁπλάνου ἐλαφρῶς τριβόμενον ἐπὶ του προσώπου. Ὅταν διαρκῶς κάμνη τις χρῆσιν του «Δερμόφλου» ἀρκεῖ να ὑγραίνεται τὸ πρόσωπον δι' αὐτου. Διά ἀναμιξεως δύο κοχλιαριων του καρέ εκ του «Δερμόφλου» έντος ἡμέσεως ποτηρίου ὑδατος παράγεται ἀντισηπτικὸν φάρμακον, ὅπερ καθαρίζει και λευκαίνει τοὺς ὀδόντας. Τὸ ρηθὲν μίγμα του «Δερμόφλου» λαμβανόμενον ὡς γαργάρα καθ' εκάστην πρωίαν εἶναι προτιμότερον ὄλων τῶν ὀδοντοκόνων και ὀδοντοαλοιρῶν.

Μοναδικὴ ἀποθήκη και πώλησις: Φαρμακείον «ΧΑΜΔΗ» έν Πόλει οδὸς Βεζιζιλιέρ, και έν Γαλιτᾷ κατάστημα μυροποιῶ Ἰωσήφ «ΓΣΣΑΡ», οδὸς Τουρελ ἀριθ. 32

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐν τῇ πρωτευούσῃ γρ. 50
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις , 60
Ἐν τῇ ξένη, φραγ. χρ. 15
Ἐξάμηνιοι κατ' ἀναλογίαν.

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προπληρόνονται ἐπὶ ἀποδείξει φερούσῃ τὴν σφραγίδα του φύλλον και τὴν ὑπογραφήν του ἑτέρου τῶν Διευθυντῶν.

Πληρωμαὶ και αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Ὁ κρατῶν τὸ πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητῆς.

Διευθυνταί: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ και ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

«Ὅτ' ἴνασμαι τὰς Χαρίτας τὰς Μουσικὰς συγκοιταμιγνύε, ἠδίσταρ σὺνύγιστ.» Ἐδρ Ἰμρ. Μαιν. Στ 673—5

Παρακαλοῦνται πάντες οἱ θέλοντες νὰ μᾶς ἐπιστρέψωσιν ἀγγελίας τῶν «Παπύρων», ὅπως εὐάρεστηθῶσιν ἀπιστεύωσιν τὴν εὐγενῆ ταύτην ὀφοντίδα.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΠΑΙΚΙΑΣ

(Συνέγεια ὡς προηγ. ἀριθ.)

Ὡς γνωστὸν, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς γεννήσεως τὸ βρέφος καλύπτεται ὑπὸ σμηγματώδους ἐπιχρίσματος, ὅπερ ἐκλείπει διὰ του λουτροῦ. Ἀκολουθῶς τὸ παιδίον, ὅσον ἀφορᾷ τὸ δέριμα αὐτου, διέρχεται τρεῖς διαδοχικὰς φάσεις· και κατὰ πρῶτον παρατηρεῖται ζωηρὰ συμφορητις του δερματος, προσερχομένη ἐκ τῆς ἐπαφῆς του ἀέρος, εις ὃν τὸ δέριμα δὲν εἶναι ἐτι εἰθισμένον και ὅστις ἐνεργεῖ ὡς ἀληθὲς ἐρεθιστικόν· μετὰ τινὰς ἡμέρας λαμβάνει χρώμα εἶδου· αἰμοφεύκου ἰκτέρου, ὅπερ ὀφείλεται εις τὴν μεταμόρφωσιν τῆς χρωστικῆς του αἵματος, ἣτις ἐναποτίθεται κατὰ τὴν προηγηθείσαν συμφορητικὴν περίοδον και ἐκολούθησ τὸ νεογνὸν γίνεται ὠχρὸν και ἀνεπαισθήτως φθάνει εις τὴν φυσικὴν αὐτου ῥοδίην χροιάν. Κατὰ τὴν τελευταίαν μάλιστα ταύτην περίοδον τὸ δέριμα καλύπτεται ὑπὸ καθαρῆς πιτυριάσεως, ἀπλεπίσεως, δηλ. τῆς ἐπιδερμίδος, ἀνακλόγου πρὸς ἐκείνην, ἣτις παρατηρεῖται κατὰ τὴν ἰλαρὴν και ἥτις προέρχεται ἐκ τῶν περιγραφέντων συμφορητικῶν φαινομένων, ἅμκ προσχθέντος του μαστοῦ· ὅτι δὲ ἐμφάνουσιν ἄλλοσ τι ἢ στρόφον ἢ στενωχοίαν ὑπὸ τῶν σπαργάνων προζενουμένων· ὅθεν δέον πάντοτε, πρὶν ἢ τεθῆ τὸ βρέφος ὑπὸ τὸν μαστόν, νὰ ἐξακριβῶται μὴ τυχὸν ἢ κραυγὴ ἔχει.

ἄλλο αἷτιον πλὴν τῆς πείνης· ἄλλως τε ὅταν μεταβληθῆ ἡ δεοῦσα ἐπιμέλεια ὅπως κανονισθῆ ἡ δίκαια τῶν παιδῶν εὐθύ· ἀπὸ τῶν πρῶτων ἡμερῶν, δὲν κραυγάζουσι ταῦτα, εἰμὴ μόνον κατὰ τὴν κανονισθείσαν ὥραν του θηλασμοῦ· και τὰ μὲν εὐρωττα και εὐεκετῶτα βρέφη βιάλλουσι κραυγὰς πλήρεις και θορυβώδεις, τὰ δὲ ἀδύναττα και ἐξηνητλημένα ἐξ ἀστίας ἢ νόσου, ἐξαγοῦσιν ὑπόκωρον ἀσθενικὴν και ἐσθετμένην φωνὴν και κραυγὴν Ἡ φυσιογνωμία του νεογνοῦ εἶναι ἀδιάφορος και οὕτως εἰπεῖν ἄλλοσ, ἐκτὸς δὲ τῶν παροδικῶν ρυτίδων, αἵ τινες συνοδεῦσουσι τὰς κραυγὰς, τὸ πρόσωπον παραμένει ἀπαθὲς· μόλις μετὰ παρελευσιν τριῶν ἢ τεσσάρων ἐβδομάδων ἄρχεται τὸ νήπιον ἐκφάνειν ἔχνη νομισούνης, διότι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης και πέραν βλέπομεν αὐτὸ μειδιῶν, περὶ δὲ τὸν 2ον ἢ 3ον μῆνα και εὐκυσθητοῦν ἐτι· ἐπὶ τῇ θῆξ τῶν δεικνυένων αὐτῷ πραγμάτων, ἄρχεται βῆλλον μικρὰς φωνὰς· εὐκρεσκείας και ἡ φυσιογνωμία του καθίσταται ἐκφορστικὴ· εις ἡλικίαν 6 ἢ 8 μηνῶν γνωρίζει ἤδη νὰ ἀρθρώνη μυσύλλαβον τινὰ ψελλίσματα, (παπά, μαμά.) ἄλλα δὲν ὀμιλεῖ γενικῶς πρὶν ἢ φθάσῃ τὸν δέκατον πέμπτον μῆνα, μολοντί ὑπάρχουσι· και ὑπὸ τοιαύτην ἔποψιν παιδία πωλύμως ἀνεπτυγμένα και παιδία καθυστεροῦντα. Ἡ βραχυότης του χαλινῶ τῆς γλώσσης (γλωσσοδέτης) κατ' οὐδὲν ἐνέχεται εις τὴν καθυστέρησιν τῆς ὀμιλίας, ὡς κοινῶς φρονεῖται, τούναντίον ὅμως μεγάλως ἐπιδρᾷ ἐπὶ ταύτης· εις τινὰς περιπτώσεις ὁ ῥαχισμὸς. Τὸ νεογνὸν ἐκτελεῖ κινήσεις ἐνεργητικὰς, δι' ὧν κινεῖ ἐλευθέρως τὰ μέλη αὐτου· ἐπειδὴ ὅμως δὲν δύναται νὰ συγκρατήσῃ τὴν κεφαλὴν, διότι τὸ βάρος αὐτῆς ὑπερτερεῖ τὴν δύναμιν τῶν τραχηλικῶν μυ-

ων, υποχρεούται να συγκρατη αὐτὸ εἰς εὐθετον στάσειν εἰς ἡλικίαν ἐξ μηνῶν τὸ παιδίον δύναται νὰ τηρήσῃ κατακόρυφον στάτιν, καθ' ἥρπενον χαμαὶ ἢ ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς τροφῆς, τὸ δὲ βῆρος τοῦ κεφαλικοῦ ἄκρου δὲν τὸ στενοχωρεῖ πλεόν. Σπανίως συμβαίνει νὰ βαδίσωσι τὰ παιδία πρὸ τοῦ δωδεκάτου μηνός· καὶ καὶ μὲν βλέπομεν πολλάκις νήπια ἰστάμενα ὄρθια ἢ καὶ βηματίζοντα ἐν ἡλικίᾳ ἐννέα ἢ δέκα μηνῶν, ἀλλὰ τὰ πλείστα τούτων δύνατοῦσι γενικῶς νὰ βαδίσωσι πρὸ τοῦ πρώτου ἔτους· παρελθούσης τῆς προθεσμίας, δυναμέθα νὰ εἰπωμεν ὅτι τὸ βάδισμα ἐβράδυνε καὶ ἡ καθυστέρησις τῆς λειτουργίας ταύτης ὑπερβαίνει ἐννεακίς ἐπὶ δέκα περιπτώσεων, ὅτι τὸ παιδίον τυγχάνει ραχιτικὸν καὶ ὅτι ἐνεκὰ τούτου βραδύνει ἢ βαδίζει ἐν γένει οἱ ἐνωρίτατα βαδίζοντες παῖδες εἶναι οἱ ἀπολαύοντες τῆς ἀποκλειστικῆς φυσικῆς γαλουχίας καλῶς διεξαγομένης καὶ παρατεινομένης.

Οἱ πρώτοι ὀδόντες, γαλαξία λεγόμενοι, σπανιώτατα ἐπιφαίνονται πρὸ τῆς ἡλικίας τῶν ἐξ μηνῶν καὶ ἀναφέρονται μὲν παιδία φέροντα ἐν γενετῆς ὀδόντες τινάς, ἀλλὰ τὰ ἐξαιρετικὰ ταῦτα καὶ σχεδὸν μυθώδη περιστατικὰ δὲν κατεσχύουσι τοῦ κανόνος. Ἰδοὺ τί συμβαίνει πρὸς τοὺς ὑγιεῖς παιδίοις, ἅτινα εὐλοιοῦντι ἀγαθῆς καὶ φυσικῆς γαλουχίας· οἱ δύο κάτω μεσοί τομεῖς ἐκφύονται τὸν ἕκτον ἢ ἑβδόμην μῆνα, ἀκολουθούμενοι μετ' ὀλίγον ὑπὸ τῶν ἄνω μεσῶν, τῶν ἄνω πλαγίων καὶ τέλος τῶν κάτω πλαγίων· οὕτω δὲ ἡ πρώτη ὀμάς (ὀκτώ τομεῖς) ἀρχεται ἐκφυομένη ἀπὸ τοῦ ἕκτου μηνός· καὶ συντελεῖται τὸν δωδέκτον ἀπὸ τῆς στιγμῆς δὲ ταύτης (12 μὲχρι 15 μηνός) οἱ τέσσαρες πρῶτοι μικροὶ γόμφιοι συμπληροῦσι τὴν ἐξελίξιν αὐτῶν οἱ ἄνω πρὸ τῶν κάτω καὶ ἀπικεῖται οὕτω ἡ δευτέρα ὀμάς.

Ἡ πρώτη ὀμάς ἐκ τεσσάρων κυριῶν ὀδόντων ἀποτελουμένη ἐμφανίζεται μεταξὺ τοῦ 12 καὶ 18 μηνός, οἱ ἄνω πάλιν πρὸ τῶν κάτω· τέλος δὲ ἡ τετάρτη καὶ τελευταία ὀμάς (τέσσαρες μεγάλοι γόμφιοι) ἐκφύονται μεταξὺ τοῦ εἰκοστοῦ καὶ εικοστοῦ τετάρτου μηνός· συμπληροῦται δ' οὕτω ἡ πρώτη ὀδοντοφυΐα καὶ τὸ παιδίον κέκτηται εἰκοσιπεντακάρους ὀδόντας· παρὰ τοῖς πασχουσιν δ.ω. ἢ κακῶς τρεφομένοις ἢ ἀρρώστοις παιδίοις

καὶ μάλιστα τοῖς ραχιτικοῖς, ἢ δασύτοις τῶν ὀδόντων ὑπερεῖ. Ἡ ἐκφυσις τοῦ πρώτου ὀδόντος δύναται νὰ βραδύνῃ μὲχρι τοῦ 12, 15 ἢ καὶ 18 μηνός, ἢ δὲ ὀδοντοφυΐα ἀντὶ τὰ παραταθῇ εἰς ἡλικίαν δύο ἐτῶν νὰ ὑστερήσῃ μὲχρι τοῦ τρίτου ἔτους καὶ ἐπέπεινα. Εἰς τὴν ὀδοντοφυΐαν ἀπεδοθησκάν πλείστα νόσφι παρατηροῦνται κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ βίου, ἢ πραγματικῶς ὁμοῦ τῆς παθολογίας αὐτῶν ἐμεγαλοποιήθη ὑπὲρ τὸ δέον, ὅ,τι κυρίως φαίνεται ἐξερτώμενον ἐκ τῆς ὀδοντοφυΐας, εἶναι διάρροια καὶ σφοδρὸς πυρετός, δυνάμενος νὰ ἐπιφέρῃ συμφορήσει τῶν μηνίγγων.

(Ἐπεγα συνέχεια)

Ν Φερμάνογλου.
ἰατρός.

ΑΠΟ ΤΑ "ΞΕΝΙΚΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ,"
ἀπὸ τὸ ὀνυκὸν τοῦ Hostrup
Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ

Εἰς τὰ βραβία μας μέρη τὰ λουλούδια εἶναι σπάνια· ἔχουσε γλυκὸ τὸ χρώμα καὶ τὴ μουσικὴ φωνή· τὸ λουλούδι σ' εὐαξ εἶναι ἡ γυναίκα ἢ ἄρρα, Ἡοῦ ποικίλοι καὶ ἀνθίζει μετ' ἑστὸ κλίμα τὸ τραγύ. Αὐτὴ μόνι ἀγαπῶμε, ὅσο ἡ καρδίᾳ χτυποῦνε, Αὐτὴ μόνι τραγουδοῦμε, ὅσο οἱ γλώσσες μας μποροῦνε, Τὸ μετὰ τῶν μαλλίων τῆς καὶ τῆ χροῖ· τῶν κριμοῦ τῆς· Μουσικὴ μετ' ἑστὴ φωνή τῆς, ἑστὴ ματιὰ τῆς φῶς γλυκὸ, Τῆς φωτὰ μετ' ἑστὴν καρδίᾳ τῆς τὴν ἀγνότητα ἑστὸ νοῦ τῆς Αὐτὰ ἄλ' ἀπ' τῆ μαμά τῆς ἔχει δῶρο μαγικό.

«Ὡ γυναίκα, γυναίκα!» λέγει ὁ Φρίτσοφ μὲ πόνο, «Πρώτη σκέψι, πού ἦλθε εἰς τὸν Λοκ, ἦσαν μόνι «Ἐνα φέμα, ἕνα φέμα, πού, γλυκὸ σὰν τὸ μέλι, Μὲ μορφή τῆς γυναίκας· εἰς τοὺς ἄνδρας τὸ στέλλει· Γαλανόφθαλμον φέμα, πού μὲ δακρυστὰ μάτια Τῆς καρδίας μας μαγεύει καὶ τῆς κίνει κομμάτια. «Ἐν' ἀφρόστη φέμα μὲ τὰ βρόδινα χεῖλη, Καὶ μὲ πίστι, πού ζῆ σὰν τὸ χέλι τ' Ἀπρίλη. «Στὴν καρδίᾳ του ὁ δόλος κ' ἡ ἀπάτη φαλεύει, Καὶ ὁ ψεύτικος ἔρκος ἑστὰ χειλάκια χερούει.

Γοττίγγη 1898

Στέφανος Μυρωμένος

ΛΟΥΣΜΩΡ Ο ΚΥΦΟΣ

Ἰρλανδικὴ παράδοσις.

(Συνέχεια, ἴδε προηγ. ἀριθ.)

Ὁ κοφεινοποιός ἀπεμακρύνθη, μὲ αἰμάσσουσαν τὴν καρδίαν ἐκ τῆς νέας ταύτης πληγῆς καὶ ἠκολούθησε τὸ στενὸν λιθόστρωτον, τὸ ὄπιστον, μεταξὺ δύο σειρῶν αἰγείρων ἄγει εἰς Cahir, πιστότερον τὴν ἄκρην τῆς λίμνης Swilly. Ἡ ἀπόστασις ἦτο πολὺ μακροτέρη διὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης, συχναὶς πλημμυρισμένης καὶ πάντοτε ἐρήμου, ὡς ἐκ τῆς ἐν αὐτῇ συνεχοῦς ἐπιφοιτήσεως φαντασμάτων, ὡς δισχυρίζοντο οἱ ἐν τῇ χώρᾳ, ὁ Ὁλουσμῶρ ὁμοῦ, ἵνα συνέλθῃ ἐκ τῶν δυσφορήτων συγκινήσεων του, ἐζήτει τὴν σιγὴν καὶ τὴν μόνωσιν.

Ἐν τούτοις ἐπειδὴ ἡ ψυχικὴ κόπωση ἐπιφέρει σχεδὸν πάντοτε καὶ τὴν σωματικὴν, ὁ ἀτυχὴς ἠσθάνθη ἐαυτὸν δυσφορητῶς ἀπηυδηκίαν, ὅταν ἐφθασεν εἰς τὴν ὄχθιν τῆς λίμνης Swilly. Ἀπέθῃ νὰ πῆσῃ ἐπὶ σιτιβάδος σχοίνων, ὅπισθεν φυλῶματος ἰτεῶν, τῶν ὁποίων τὰς ὀζῶν εἰς ρίζας ἔβρεχεν ἡ λίμνη, ἢ τις ἐκοιμᾶτο, καθὼς καὶ ὀλόκληρος ἡ φύσις, ἐν τῇ ἡσυχίᾳ τῆς ὥρας ἐκείνης νυκτός. Εἰς τὸ βῆθος τοῦ οὐρανοῦ, κυκνοῦ ὡς ὁ ἀμέθυστος, ἡ σελήνη βραδέως ἀνέτελλεν, ὁ δὲ ἀργυροῦς τῆς δίσκος ἐγκλωπτρίζετο ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου καὶ ἠρεμοῦντος ὕδατος, ἐντὸς τοῦ ὁποῦ ἢ τῶν δένδρων καὶ τῶν χλοερῶν κατωφερειῶν ἀντανάκλασις· ἐπέθετεν οἶνοι πλατείας μελανὰς κηλίδας.

Ὁ Λουσμῶρ βεβουλισμένος εἰς τὰς θλιβέρας του σκέψεις περιέφερε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ρομαντικοῦ τοπεῖου, ὅτε εἶδῃ τι μουσικοῦ ψιθύρου, ἠδῆος καὶ δικυγοῦς, ὡς οἱ φλόγγοι πηγῆς ὑπὸ βροῦα κεκοιμημένης, τὸν ἀπέσπασε τοῦ ρεμβασμοῦ του. Ἡ ἀράτος αὕτη ἀμοιβὰ ἐφαίνετο ὡσεὶ ἐπιπλέουσα ἐντὸς τῆς διακυμαίας τοῦ ἀέρος, ἐν ᾧ χρόνῳ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος· διαφανῆς τις πομφόλυξ ἔτρεχεν, ἐν τῇ ὁποίᾳ μύρια μικρὰ ὄντα ἔπαιζον θαυμασίως σύμμετρον ὑπὸ τὸ μικκύλον των ἀνάστημα καὶ περιβεβλημένα βραχυτίμου· αὐλικὰς στολάς.

— Αἱ μάγισσαι, ἀνέκραξεν ὁ Λουσμῶρ. Πράγματι ἦσαν τὰ δαιμόνια τῶν λιμνῶν, τὰ ὅποια ἤρχοντο κατὰ τὴν συνήθη ὥραν ν' ἀρχίσουν τὰς

δικαιεπάσεις των, εὐθυμότερα τοῦ συνήθους, ἐπειδὴ ἐώρταζον τοὺς γάμους τοῦ ἀνικτός των, βασιλέως· Ἐοῦ μετὰ τῆς βασιλίσσης Γ. Η.

Ἡ ἀκούσια ὁμοῦ ἐπιφώνησις τοῦ κοφεινοποιοῦ εἶχε προδώσει τὴν παρουσίαν τοῦ βεβήλου, παρὰ ταῦτα δὲ ὁ Λουσμῶρ πανταχόθεν κυκλωθεὶς, ἠσθάνθη ἐαυτὸν ἀπαγορευμένον πόσιν ἐλαφρῶς, ὡς εἴναι εἶχε κατακλιθῆ ἐντὸς ἰσορείου.

Ἡ παράδοσις ἡξίου ὅτι καὶ Fairies, φύτει σκόφοδοι καὶ ὀζύχοιοι, εἰν τυχόν καταλάμβανον οὕτω τὸν ἄρρανα ἐκεῖνον, ὅστις ἀπεκάλυπτε τὰ μυστήρια των, ἔφερον αὐτὸν καὶ τὸν κατεκρήμιζον εἰς τὸ βαθύτερον μέρος τῆς λίμνης. Φαίνεται ὁμοῦ ὅτι οἱ γάμοι τοῦ βασιλέως των τὰς εἶχον προδιαθέσει μᾶλλον ἐπεικῶς, διότι ἠρκέσθησαν νὰ καταθέσωσι τὸν αἰχμάλωτόν των εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἐοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπὶ σωροῦ χόρτων καθύμενος μετὰ τῆς βασιλίσσης Γ. Η. ἐμορμύριζεν ἄσμάτιον.

Ὁ πρίγκιψ προσεβλεψεν ἀσκαρδαμυκεῖ τὸν νέηλον, καγγάζων δὲ ἠχηρῶς ἀνεφώνησε.

«Β! εἶ εἶναι ὁ Λουσμῶρ, ὁ Λουσμῶρ ὁ κυφός.

Ἐβρασεσ ἐν καιρῷ παλληκαρί μου. Ἡ χλόη εἶναι ἐκτάκτως ὑγρὰ ἀπόψε, τὰ δὲ μικρὰ μετὰξίνα ὑποδήματα τῆς συζύγου καὶ κυρίας μας ὀλισθαίνουσιν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν. Ἦσαν ἰκανὸς τεχνίτης, Λουσμῶρ, καὶ θὰ μᾶς πλέξῃς βίβαια μίαν ψίαθον διὰ τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ. Βλέπεις τὸ ὕλικόν δὲν θὰ σοι λείψῃ.»

Τῷ ὄντι, σιτιὰς ἄ· θέων καὶ φύλλων καὶ κλάμων ὠρθοῦτο ἐνωπιον τοῦ κοφεινοποιοῦ.

«Ἄλλὰ, παρετήρησεν ὁ Λουσμῶρ, διὰ παρομοίαν ἐργασίαν μια νύξ δὲν ἀρκεῖ.

— Ἀρχίσουν ὅπως δὴ ποτε.»

Ἄνευ βραδύτητος ὁ τεχνίτης ἤρξατο τοῦ ἔργου.

Τῷ ἐφάνη ὅτι οὐδέποτε εἰ δακτυλοὶ του ὑπῆρξαν εὐκίνητοτεροι καὶ γονιμώτεροι εἰς ἐφευρετικὸς συνδυασμούς· ἡ ἐμβριθεὶς τῶν δραστηριότης μετέβαλλεν εἰς ποικίλα ἰχνογραφήματα τὸ χρυσοῦν τῶν νυμφαίων, τὸ χιονώδες τῶν σπειραίων καὶ τὸ πορφυροῦν τῶν ἀγρίων νάρδων. Ὡς μολις εἶχε παρελθεῖ καὶ τῆς· μαλακὸς ἐκάλυπτε τὸ πρανὲς τὸ κατερχόμενον πρὸς τὴν λίμνην.

— Ἐχει καλῶς, νύχαριστοσεν ὁ Ἐοῦ· τῶρα, Λουσμῶρ, ἔχω νὰ σοι ζητήσω μίαν ἄλλην χάριν.

Ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ ἡ ἀνηθὴ ἀπόψε, ἵνα μᾶς ψάλ-

λη τὰ τριφερώτερα της επιθαλάμια. Φαίνεται όμως ότι ή φωνή σου τῆ ἐπέβαλε σιωπήν, διότι τραγωφεῖς πολύ ώραία, Λουσμώρ σέ ήκούσαμεν, δέν θά μας ἀρνιθῆς δέ τήν χάριν νά γίνης ἀπόψε ὁ διευθυντής τοῦ γαμηλιοῦ χοροῦ μας.

Ἐί ἄρα ἐσήμαινεν ή νέα αὐτή ιδιοτροπία τοῦ βασιλέως τῶν πνευμάτων; Μή ἦτο σκληρόν τι παίγνιον, τό ὅποιον θά ἐπηκολούθει ὁ τραγικός θάνατος τοῦ ἀθλοῦ κοφινοποιοῦ; Ἄλλά τόν Λουσμώρ δέν τόν ἐμελε πλέον διά τήν ζώήν. ἠθέλησε τούλάχιστον, ἕνα ή ώρα αὐτή, ἐάν ἐπέρωτο νά ἦναι ή ἐσχάτη τῆς ζωῆς του, τῷ ἀναγγεῖλῃ ἐπίσης καί τό τέλος τῶν βασάνων του. Ἐψαλλεν, ἀλλά δέν ἦτο πλέον τό παράπονον ἀηλιτισμένης καρδίας, ἦτο τό εὐφρόσυτον ἄσμα τοῦ εὐτυχοῦς ἔρωτος, τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης.

Εἰς τοὺς ἀνδρικούς τόνους τῆς ὡς σάλπισμα παλλούσης φωνῆς ταύτης, ἀπασα αἰ μάγισσαι προσέτρεξαν, παρετάχθησαν καί χειροκρατούμεναι ἐσημασίασαν ὄρχησιν, περιελισσόμεναι καί ἐκτυλισσόμεναι διαδοχικῶς ἐν ἰλιγγιώδει στροβιλισμῷ, ὅστις δέν εἶχεν ἄλλα ὄρα, εἰμή τόν ὑπό τοῦ Λουσμώρ αὐτοσημασιέντα τάπητα. Ἄλλ' οἱ ἀστέρες ὠρίων ἐν τῷ οὐρανῷ, τήν δέ ἀνατολήν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ῥόδιναί λάμπεις ἐφώτιζον. Ὁ Ὄος ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Λουσμώρ, πιέζων δέ αὐτόν φιλικῶς ὑπέλαβεν.

— Εὐχαριστῶ, παλληκάρι μου, λάβε τήν ἀνταμοιβήν σου ὁ διακαίστερος σου πόθος ἄς εἰσακουσθῆ.

Τὸ ἄσμα τοῦ ἀλέκτορος, ἀντήχησεν ἀνά τήν εἰσέτι ὑπνώττουσαν ἐξοχήν καί ὁ χορός τῶν Fairies διελύθη ὡς ὄνειρον.

* *

Ὁ Λουσμώρ εἶχεν ἀποκομῆθῃ βαθέως. Ὅταν ἐξύπνησεν, ὁ ἥλιος ἐμέσουράνει. Ὁ κοφινοποιός ἐτάχυσεν ἐπὶ μακρῶν τῶν νεαρῶν μέλη του, ἠνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς καί ἠπόρησε κατ' ἀρχάς πῶς αὐτός, τόν ὅποιον αἰ πρῶται ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἐβλεπον ἐργαζόμενον, νά εὐρίσκηται ἐκεῖ, ἐν πλήρει ἡμέρᾳ ἐξηλωμένος ἐπὶ τῶν ὄχθων τῆς λίμνης Swilly. Εἶτα ἀθροίζων τὰς ἀναμνήσεις του, ἐνεθυμηθη ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὅλα τὰ ἐπεισόδια τῆς νυκτός, οὐχί ἄνευ πικρίας, διότι ή ἐπίκλησις αὐτῆ

τῷ καθίστα μᾶλλον ἐπιμοχθοντῆν ἀθλιανζών, τήν ὅποιαν τόσον καιρὸν ἀκόμη ὤρειε νά σφῆρῃ ἐπὶ γῆς!

Ὁ Λουσμώρ ἠγέρθη. Ἐν τούτοις τῷ ἰράνῃ ὡς νά ἠσθάνθη ἑαυτόν μᾶλλον ἐλαφρόν] καί εὐδιάθετον. Ἐν, ὃ δέ ἠτομάζετο νά ἐπιστρέψῃ εἰς Cahir ἔρριψεν ἐσχάτων βλέμμα ἐπὶ τῆς λίμνης, θεάτρον τόσων φανταστικῶν σκηνῶν.

Ἡ διαφανῆς ἐπιράνεια, λεία ὡς κάτοπτρον, τῷ ἀντέπεμψε μίαν λεπτήν καί χαριέσσαν εἰκόνα. Ἦτο ή εἰκὼν νεαροῦ εὐπατρίδου, κομψοῦ καί εὐκινήτου τό ἀνάστημα, συνεσφιγμένου ἐντὸς πολυτελοῦς προστερνιδίου, φέροντος δέ ἀγερώχως τήν ὑπὸ πτερωτοῦ πέλου κεκοσμημένην κεφαλὴν του. Ὁ Λουσμώρ ἠδυνάτει νά πιστεύσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του. Καί πῶς! ἦτο αὐτός ὁ ταπεινὸς τεχνίτης, τοῦ ὁποίου τό παράστημα τόσῳ λαμπρὸν ἀπέδιδε τό ὑγρὸν κάτοπτρον; Μή ἦτο ἀκόμη παίγνιον δολίων γοητειῶν; Ὅσον περισσότερο ὁμως παρετήρει, ὅσον περισσότερο ἐψηλάφει ἑαυτόν, τόσον ὀλιγώτερον ἀμφέβαλλε περὶ τῆς καταπληκτικῆς μεταμορφώσεώς του. Ὁ ἀποτρόπαιος ὕβος του εἶχεν ἐξαφανισθῆ. ἦτο εὐθιυτής, ὑψηλὸς καί πλαστικός ὅπως οἱ περισσότεροι τῶν ὁμοίων του, περιπλέονδὲ ή εὐειδῆς μορφῆ του ἐκαλλύνετο ὑπὸ περιβολῆς, ἦν καί ὁ πρῶτος εὐγενῆς τῆς χώρας θά ἰζήλευεν.

Αἰφνης ἔρρηξε κραυγὴν. Ἐπὶ τοῦ χλοεροῦ γηλόφου, ὅπου αἱ Fairies εἶχον τελέσει τοὺς γάμους τοῦ βασιλέως των, σωρός τις ὠρθοῦτο, ὅστις ὁμοιάζε μὲ ὑπερμεγέθη κρεατοελιάν. Ὁ Λουσμώρ ἐνόησε. Ἐκεῖτο ἐκεῖ, διὰ παντός τεθαμμένος ὁ φρικώδης ὕβος, ὁ ὅποιος εἶχε καταστήσει τήν ζώήν του δυστυχῆ.

Ὁ νέος εὐπατρίδης ἔλαβε φαιδρῶς τήν εἰς Cahir ἄγουσαν. Εἶχε συνείδησιν τῆς νέας αὐτοῦ μορφῆς, ὡς ἐκ τῆς συναίσθησεως τῆς σπουδαιότητός του. Μήτοι δέν εἶχε βαρεῖαν μακρὰν σπάθην κρεμασμένην εἰς τήν ἀριστερὰν πλευράν, εἰς δέ τήν δεξιὰν εὐρύχωρον βαλάντιον, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐχόρευον φιορίνα καί δουκάτα;

Οὕτω ὁ κοφινοποιός εὐγενῆς ἔκαμψε τήν εἰσοδόν του εἰς Cahir.

Ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ὠραίου τούτου καί ὑπεριφανοῦ εὐπατρίδου οὐδεὶς θά ἀνεγνώριζε τόν ἀθλιαν, τόν χθές ἐτι τοσοῦτῳ καταφρονούμενον καί μυκτηριζόμενον, ὁ καθεὶς δέ εὐσεβάστως ἀπεικ-

λύπτετο ἰνώπιον αὐτοῦ, οὐχί χωρὶς νά διερωτηθῆ: Καί ὁμως μὴ φαίνεται ὅτι κάπου εἶδον αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικά;

Ὁ Λουσμώρ ἔβη κατ' εὐθείαν εἰς τὸν οἶκον τοῦ εἰκονοποιοῦ Πάδου. Ἡ Hannah εὐρίσκειτο κατὰ τήν συνήθειαν τῆς εἰς τὸ ἰσόγειον, ἐπιχειρωματιζούσα μὲ χρυσοῦν καί κυανῶν χρώμα τὰς ὠραίας εἰκόνας, τὰς ὁποίας ὁ πατήρ αὐτῆς εἶχεν ἰχνογραφῆσει. Ὁ Λουσμώρ παρήλθε κατὰ τήν συνήθειαν αὐτοῦ πρὸ τοῦ παραθύρου, τό ὅποιον ἦτο ἀνοικτόν. Ἡ Hannah ὤφωσε τοὺς ὀφθαλμούς καί ἐσκίρτησεν ἐκ χαρᾶς.

Αὐτὴ μόνη, ἐξ ἀπάσης τῆς πόλεως, εἶχε ἀναγνωρίσει τόν Λουσμώρ, — ή καρδία τῆς τῆ τὸ εἶχεν εἰπεῖ, — ἐκ τῆς φρικτῆς δὲ ἐπώδου, ἣ τις κατέτρχε τό παλαι τόν δύστηνον κυφόν, μόνον τόν στίχοι τοῦτον ὅπε τοθόρυσε:

«Λουσμώρ, θά γείνης, θά γείνης σύζυγός μου».

Κ. Φωτιάδης.

Η ΕΝ Τῷ ΒΑΛΗΝΙΚῷ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚῷ ΣΥΛΛΟΓῷ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

(Συνέχεια, ἴδε προηγ. ἀριθ.)

Ὁ κ. Βακαλόπουλος σπουδάσας ἐν Εὐρώπῃ δαπάναις τῆς Α. Θ. Π. τοῦ γερκοῦ ἡμῶν Πατριάρχου κ. Ἰωακείμ κατὰ τήν πρώτην του πατριαρχείαν, εἶναι ἐν ζῶν ἀγαθοῦργημα τῆς μεγαλοφυχίας αὐτοῦ, ἐξ ἐκεῖνων, ἅτινα οὐχί σπανίως παρέχει τῇ κοινῇ ἡμῶν, ή Α. Π. Νέον τοιοῦτο λ. χ. παρῆται ἡμῖν ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ ὑπὸ τὸν κάλαμον ἡμῶν καλλιτεχνικῇ ἐν τῷ Ἑλλ. Φιλ. Συλλόγῳ ἐκτίσει ἐν τῷ προσώπῳ νεαρῶτάτου ἐκθέτου, μαθητοῦ ἐπίσης τοῦ κ. Βακαλοπούλου, πολλὴν κλίσιν καί τάλαντοδεικνύοντος τοῦ κ. Στεφάνου Ἡλιάδου, εἰς ὃν ή Α. Θ. Π. ἔδωκεν ἡδη τήν εὐμενῆ ὑπόσχεσιν ὅτι καί αὐτόν ἐπίσης θ' ἀποστείλῃ ἰδίαις δαπάναις εἰς Εὐρώπην πρὸς σπουδὴν τῆς ὠραίας τέχνης τοῦ Ραφαήλ. Διὰ τὴν ὠραίαν ταύτην ὑπόσχεσιν συγχαιροῦμε ἀπὸ καρδίας τῇ Α. Π. τῷ μεγάλῳ φρονι ἡμῶν Ἐθ. ἀρχῆ, ὅστις ἄείποτε γνωρίζει νά μεταχειρίζεται τό χρέμα εἰς ὑγενεῖς καί ὑψηλοῦς σκοπούς, ὡς καί τῷ νεαρῷ

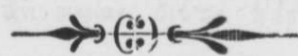
αὐτοῦ προστατευομένῳ κ. Στ. Ἡλιάδῃ, οὗτινος τὰ ἐκτιθέμενα καλλιτεχνικὰ πρῶτόλεια οὐδὲως εἰσὶν ἀνάξια προσοχῆς, ἰδίᾳ δὲ αἰ θείστριαι αὐτοῦ σταχυολογοῦσαι ἐν χρυσιζοντι σιτοφόρῳ πεδίῳ. Ἐτέρους ὁμογενεῖς ἐκθέτας ἔχομεν ἄναγκράψωμεν τὸν γηραιὸν καί γνωστότάτον καθηγητὴν τῆς ἰχνογραφίας κ. Γραμμανδάνην, οὗ τό κἀλλιστον ἔργον εἶναι προσωπογραφία τοῦ ζειμνήστου Ἡροκλέους Βασιάδου, τὸν κ. Κοτζαμάνογλου, μαθητὴν τοῦ κ. Βακαλοπούλου, ἐκθέτοντα φυσικωτάτας καί ὠραίας εἰκόνας τῆς κ. Β. Ἐλευθεριάδου καί τοῦ κ. Κωνσταντινίδου δικηγόρου, τὸν κ. Ἀρτεμιδάδην καί Μαλέαν νεαροῦς ἐρασιτέχνας, ὧν τὰ ἔργα προδίδουσι μεγάλην κλίσιν πρὸς τήν θεῖαν τῆς τέχνης ἰδανικότητα, τὸν κ. Α. Καμπανάκην ἐκτιθέντα λαμπρὸν ἀπεικόνισμα τῆς σχολῆς τῶν Δερδανελλίων καί τινα ἄλλα λεπτοτάτης τέχνης καλλιτεχνήματα, καί τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ τὸν γνωστόν ἀρχιτέκτονα κ. Πάτροκλον Καμπανάκην. Τοῦτον ἐπεφιλάξαμεν ἐπιτηδες τελευταίον τῶν ὁμογενῶν ἐκθετῶν, διότι εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἔχομεν νά ἐπισυναψόμεν καί ἄλλην μεγάλην τιμὴν ἐκτὸς τῆς μεγάλης αὐτοῦ καλλιτεχνικῆς ἀξίας. Ἐχομεν δηλαδή νά τον ἀναφέρωμεν ὄχι μόνον ὡς ἐκθέτην λαμπρῶν καλλιτεχνημάτων ζωγραφικῆς, πλαστικῆς καί μικροζυλογλυπτικῆς, δλων ἐξαισίας καί ἐκπληκτοσύνης ἐπιτυχίας, μεταξὺ τῶν ὁποίων διαπρέπει ἐξόχως μικρὸν καί θαυμασίον ἔργον μικροζυλογλυπτικῆς, ἀλλὰ καί ὡς τὸν ἠθικὸν τῆς ἐκθέσεως διοργανωτὴν οὕτως εἰπεῖν, τὸν πρῶτον δηλαδή εἰς ὃν ὀφείλεται ή ἰδέα τῆς ὀργανώσεως ἐν τῇ πόλει ἡμῶν τοιαύτης καλλιτεχνικῆς ἐκθέσεως. Περιττόν δὲ νά ἐπαναλάβωμεν ἐνταῦθα τήν λίαν εὐνόητον ἀξίαν τῆς ἐκθέσεως ταύτης, θεωρουμένης ὡς τό πρῶτον βῆμα μελλούσης ζωηροτέρας; ἐπιτοπίου καλλιτεχνικῆς κινήσεως. Ὡστε ὁ κ. Α. Καμπανάκης εἶναι πράγματι ἀξίος πλείστων καί θερμοτάτων συγχρητηριῶν. Ἀνάγκη ὁμως, νομίζομεν, νά προαηρησώμεν ἐν ταῦθα ὅτι ἐπιβάλλεται εἰς πάντας γενικῶς τό καθήκον ὅπως παντοιοτρόπως ὑποστηρίξωμεν καί ἐνθαρρύνωμεν τοὺς ὁμογενεῖς καλλιτέχνας, καθότι ἡ Τέχνη, ή ἀγνή καί λευχεῖμων αὐτῆ θεᾶ τῶν αἰθερίων ἰδανικότητων, εἶναι μαμμόρεπτος ἀγγελίσκο; ἔχων ἀνάγκην πολλῶν θωπειῶν ὅπως ἐκκολαφθῆ καί ριζο-

βολήση εν μέσω κοινωνικής τινος μερίδος. Άλλως μαραινόμενη και φουζουούσα εν μέσω αδιαφόρου περιβάλλοντος, κίνει αποχαιρετιστήριο ασπασμόν επί του μετώπου εκείνων, ως είχε προσάδει ως εκλεκτούς, όπως τού; κλειση, και οι τινες θα εκλέζον το ίδιον αυτών γένος, εάν τούτο δεν καθίστατο ανάξιον του εύγενοϋς τούτου κλέους δι' αυτης ταύτης της ενόχου ψυχρότητας και αδιαφορίας του.

Αλλά την καλλιτεχνικήν ταύτην Έκθεσιν επίσης έτίμησαν και πολλοί και εκλεκτοί οθωμανοί καλλιτέχναι. Πρώτον μεταξύ τούτων αναφέρομεν τον Όσμάν Ασάφ εφένδη, τοπιογράφον αληθούς δυνάμειως και άξιας. Απορούμεν τί πρώτον εκ των έργων αυτού γ' αναφέρωμεν μετ' επαίνων, το βαθυσκίον και μεγαλοπρεπές δάσος του Βελιγραδίου, εν τῷ όποίῳ αν δεν ακούει, άλλ' αισθάνεται τις τας άηδόνες ψαλλούσας, η την άποψιν εκ των Γλυκέων Υδάτων της Ασίας (Gueuk-Souyou), του παραδεισίου τούτου βοσπορείου τοπίου, τας δύο πύλας της Σηλυβρίας, η άλλα εκ του Βοσπόρου και της λοιπής πρωτεύουσής τοπίων του. Αναμφιβόλως ο καλλιτέχνης ούτος πολλά ύπόσχεται δεικνύων βαθύ καλλιτεχνικόν αισθημα διατυπούμενον δι' άπλών δίκην θωπείας, αλλά και σθεναρών δίκην πυρίνης ακτίνας βολών του χρωστήρός του.

Εξόχως επίσης διαπρέπει μεταξύ των Οθωμανών εκθετών η Α. Β. ο Ahmed Ali Pacha, άνήρ περιωπής ούχι μόνον ως καλλιτέχνης, αλλά και διά την περίοπτον αυτού κυβερνητικήν θέσιν. Τα όλίγα αυτού, άλλ' έξοχα έργα, διακρινόμενα επί άβροτάτη κλαισθισία και καλλιτεχνική αληθεία, έλκύουσιν άμέσως τόν θαυμασμόν. Τοπίον αυτού εκ του Έρένκιοϋ προκαλεί τούς θεατάς διά της μαγευτικής αυτού χάριτος και δρόσου, ως ο κλάδος των κερασιών του προκαλεί τὰ πτηνά. Ο Ahmed Ali Pacha, ως ο πρότερον λεχθείς κ. Βκαλόπουλος, φέρει επίσης τόν τίτλον του exposant, εκθέσας επιτυχώς εν εύρωπαϊαίς εκθέσεσι. Ο Όμέρ Σουκρή εφέντης εκθέτει επίσης ώραία έργα, ως και ο Ahmed Ekrem Bey.

(Έπειτα τὸ τέλος.)

ΑΙΝΟΣ

Τας νευράς τῆς κινύρας τολμῶν,
μίαν μίαν έντεινω βραδέως,
και με στῆθος κροτοῦν εκ πιαμῶν
ήμνωδῶ σου, Παντάναξ, τὸ κλέος.

Ω θεέ! ζωνφόρος πηγῆ,
ὄν άγγέλων γεραίρουσι πλῆθη·
ὄν ήμνεί οὐρανός τε και γῆ,
ὄν βροτῶν άναμέλπουσι στῆθη.

Έν ενί ήνωμένη Τριάς,
Σὲ τὸ σύμπαν, θεέ, μεγαλίνει,
πόντος, ὄρν, άστέρων πλειάς
και ήμέρα και νύξ και σελήνη.

Σὲ εἰς δάση, θεέ, και βουνά
τὸ φλοισβίζον ρυάκιον ψάλλει
Σὲ συμπάλλουν ὄμοϋ πετεινά,
Σὲ τοῦ έαρος μέλπουν τὰ κάλλι.

Σὲ αἰνοῦν ὄρατά τε και μὴ
έν κθάρα, χορῶ και τυμπάνῳ·
Σὲ δοξάζουν κοιλάδες, ὄρυμοί
και οι κέδροι αὐτοί εν Λιβάνῳ.

Σὺ σοφίας, θεέ, ὁ φωστήρ,
ὁ πανσόφως διέπων τὴν κτίσιν·
Σὺ εκλάμπων τοῦ κόσμου άστὴρ
δεννάως φωτίζων τὴν φύσιν.

Άγαθῶν Σὺ, θεέ, ὁ δοτήρ,
Σὺ ἡ μόνη ψυχῆς άμβροσία·
ὄρφανῶν Σὺ ὁ μόνος πατήρ,
Σὺ χηρῶν και πτωχῶν προστασία.

Σὺ, θεέ, βασιλέων κρηπίς,
Σὺ ὁ μόνος τὰ τρόπαια έχων·
Σὺ πλεόντων γλυκεία έλπίς,
σωτηρίας λιμένα παρέχων.

Άσθενεί πρό βουλάων σου κρυπτῶν
Καὶ ὀνύς και τοῦ φθόγγου ὁ τόνος·
τ' ὄνομά σου, θεέ, τὸ σεπτόν
θα ήμνω εἰς αἰῶνα αἰῶνος!

Άλυσ

Εν Κερασόντι.

AM M^{no} B. D' ALIENHEUYN

ΜΙΑ ΚΕΦΑΛΗ ΠΑΡΘΕΝΟΥ

(Συνέχεια ἰδε αριθμὸν 6.)

— Εἶνε εκείνη! . . . ἐψήθρισε με βαίαν φωνήν.
εἶνε εκείνη! Ἐμεινεν ἐκεῖ καθ' ὄλην τὴν ἡμέραν,
και ἡ εσπέρα ἐπῆλθε, και ἐξ ἡμισείας ἐντός τοῦ
σκότους ὑπῆγε και ἐζήτησεν εἰς τὸ βάθος τῶν
στοῶν του μίαν εκ τῶν ἄλλων εἰκόνων του,
τὴν κεκαλυμμένην διά μαύρου πέπλου. Τὴν
ἔστισε πλησίον τῆς Μαγδαληνῆς, ἀπεμά-
κρυνε τὸν πέπλον και τὴν ἰθεώρησεν εκ νέου,
διότι ἡ σελήνη ἠγάρετο πλατεῖα και λευκή, εἰς
μίαν νύκτα τῆς Ρώμης.

— Ἄχ, εκείνη εἶνε! . . . και ἡ ψυχὴ του ἐξερ-
ράγη εἰς λυγμούς, εἰς κραυγὰς ἀλγους, εἰς σπκρα-
κτικούς λόγους. Ἐμεινε βωβὴ ἀπὸ τόσο χρόνου
ἡ ψυχὴ αὐτῆ, ἡ κατ' ἐπιφάνειαν ἐπιλήσιμων. Εἶχε
τόσῳ μεγάλην ἀνάγκην μιᾶς θεέλλης, ὅπως ἀ-
ναπαυθῆ.

Και ἤδη, ἰδοὺ αὐτὴ ἐνθερμος και ἐκστατικὴ
ἐνώπιον τῶν δύο τούτων διαφόρων κεφαλῶν, αἰ-
τινες δὲν ἀπετέλουν ἡ μίαν μόνον γυναῖκα διὰ
τούς ὀφθαλμούς του Ἐλίμ. Μίαν γυναῖκα, δι' ἣν
δὲν θέλει νὰ ἐχρῆ ἡ οἶκτον, μόνον ὀλίγον οἶκτον,
διότι θὰ εἶχεν ὑποφέρει πολὺ ἡ ἀθλία, και ὑπὸ
ἐγκλήματος ἡ δυστυχίας τὸ νεαρόν της μέτωπον
ἐκλινε λίαν χαμηλὰ! Ναι, εἰς τὰ ὄμματᾶ του
κόσμου λίαν συχνὰ ἡ δυστυχία ἁμοιάζει πρὸς τὸ
ἐγκλήμα και ἀφεύκτως ἀπαιτεῖται ἕνα διακριτικὴ
γραμμὴ μεταξύ τῶν δύο τούτων ἀβύσσων ἢ ἐπὶ
τῶν ἡμερῶν μας βαθέως διακεχαρχμένη.

Ἡ πενία και ἡ κακοήθεια φέρουσι λίαν συχνὰ τὴν ἰ-
δίαν περιβολὴν· κομῶνται ὑπὸ τὴν ἰδίαν στέγην
και σχεδὸν διὰ τοῦ ἰδίου ὕπνου, τρώγουσιν ἐπὶ τῆς
τραπέζης τὸν αὐτὸν ἄρτον, βεβρεγμένιν εἰς τὰ
δάκρυα. Διαμοιράζονται τὰ κοπιώδη έργα, διαφι-
λονικοῦσι τὰ χθαμαλὰ έργα ἀντὶ ἀμοιβῆς χα-
μπερπεστέρως ἔτι, και ἰδοὺ διατὶ ὁ τυφλὸς κόσμος
τάς καταβαρύνει διὰ τῆς αὐτῆς καταφρονήσεως,
και, θεωρῶν αὐτάς ἀδελφάς, ταις παρέχει ἴσην με-
ρίδα ἐξευτελισμοῦ.

Πλὴν ἐν τῇ Μαγδαληνῇ ταύτῃ τῇ τόσῳ ὠχρᾷ,

τῇ τόσῳ εὐαγγελικῇ, τῇ τόσῳ θουρακίῳ· μετα-
νοημένη θὰ ἐζήτουν ματαίως τούς παρελθόντας
χρόνους· τὰ ἄλλατε ἐγκλήματα δὲν ὑπῆρχον πο-
σῶς. Ἀναμφισβήτως ἡ ἀμνηστία ταύτη εἶνε
εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Καὶ ἐν τούτοις ἐπὶ τῆς γῆς, ἐν τῇ
ἐρήμῳ της, δὲν ἦτο ἐντελὸς ταύτη· πρὸ τῶν
γανατῶν τοῦ Σωτήρος αὐτοῦ δὲν ἦτο ἀπαράλλα-
κτως ταύτη. Ναι, τὸ παρελθὸν ἐλείπεν εκ τῆς
παραδόξου ταύτης εἰκόνας. Τοῦτο ἦν ὅπερ ἐβασά-
νιζε τὴν νεανίαν αὐτὴ ἰδίως ὅπερ τὸν ὑπεστῆ-
ριζεν. Ἡ Μαγδαληνὴ ἠδυνήθη νὰ τύχη τῆς συγ-
νώμης του, και διατὶ ἡ ἄλλη γυνὴ, ἡ ἰς ἐξυπη-
ρέσει ὡς ὑπόδειγμα, δὲν θὰ ἦτο δυνατόν ν' ἀξιοθῆ
ὁμοίως ταύτης; Ἡ Μαγδαληνὴ ἠδυνήθη νὰ
τύχη ἀκόμη έρωτος, και διατὶ ἡ ἄλλη αὐτῆ γυνὴ
δὲν θὰ ἐπετύγγανεν ὁμοίως ἔρατα; Ἡ ἀπεγνω-
σμένη αὐτῆ κεφαλὴ δὲν ἦτο ἄρα γὲ ἡ ἐξίλεισις τῆς
μειδιώσης αὐτῆς κεφαλῆς; Ὁ Μάνσφελδ' ἐκύ-
μαίετο ἀπο ἀβεβαιότητα εἰς ἀβεβαιότητα. Ἄφ'
ἐνός ἡ χάρα, ἀφ' ἐτέρου τὰ δάκρυα· ἀφ' ἐνός τὸ
λαμπήβολον τοῦτο βλέμμα, τὰ ρόδινα ταῦτά
χεῖλη, τὸ μέτωπον τοῦτο το ἐξαστράπτον εκ φαι-
δροτητος· ἐξ ἄλλου οἱ εσθεσμένοι οὔτοι ὀφθαλμοί,
τὰ ἄχρσα χεῖλη, τὸ πρὸς τὴν γῆν κεκλιμένον
τοῦτο μέτωπον. Ποία θὰ τὸν κερδήσῃ ἐπὶ τῆς πλά-
στιγγός, ποία θὰ τὸν ἀπαγαγῃ; . . . Ἡ Μαγ-
δαληνὴ ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἡ Μαγδαληνὴ! . . .

Ὁ Ἐλίμ ἀνεχώρησεν . . .

Ἐφθασε και παρουσιάσθη αὐθημερόν εἰς τὸ
ἐργαστήριον τοῦ ἰταλοῦ ζωγράφου Παλμέρη.

Ἐχετε τῷ εἶπε μίαν κορην δεκκοκταετιδα, ἡ-
τις χρησιμεύει ὡς ὑπόδειγμα διὰ τὰς θρησκευτι-
κάς σας εἰκόνας, διὰ τὰς ἁγίας σας. Ἐχρησί-
μευσε, νομίζω, διὰ μίαν Μαγδαληνήν; . . .

— Μάλιστα, διέκοψεν ὁ ἰταλός, μίαν Μαγ-
δαληνήν ἐν μετανοίᾳ. Εἶνε τὸ πιέον καταπλη-
κτικὸν ὑπόδειγμα μου· θαυμασία διὰ τὸ εἶδος
τοῦτο τῶν θεμάτων, μία ώραία κόρη ἧς οὐδέποτε
ἔγιων τ' ὄνομα.

— Καὶ τί μ' ἐνδιαφέρει τ' ὄνομά της; ὑπέ-
λαβεν ὁ Ἐλίμ με πικρὰν εἰρωνείαν, ἣν ὁ Παλμέ-
ρης ἐνόμισεν ὅτι ἐμάντευσεν, ὁ δυστυχῆς καλ-
λιτέχνης, και ἐμειδίασεν.

— Η νεάνις αὐτή, ἐπικνέλαβεν, ἔρχεται εἰς τὸ ἐργαστήριον σχεδὸν καθ' ἑκάστην. Τὴν ἀναμένω ἀπόψε εἰς τὰς τρεῖς . . .

— Καλὰ, θὰ ἐπικνέλω εἰς τὰς τρεῖς . . .

Καὶ ὁ Μάνσφελδ ἀπεμακρόνη.

Παράδοξα, βεβαίως, πράγματι θὰ διήλθον τῆς κεφαλῆς τοῦ νέου κατὰ τὸ διάστημα τῶν δύο διακρουσασῶν τούτων ὠρῶν, διότι ἐπικνέλων παρά τῷ ζωγράφῳ, τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸν παραδεχθῆ εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν μεθιτῶν τοῦ ἦτο ἔρα γε μία ἔμπνευσις ἢ μόνον μία ἐκ τῶν ἱστοροπιῶν τῆς καρδίας, αἵτινες ἐξικνουῦνται πολλάκις μέχρι παραφροσύνης; Τίς δύναται νὰ τῷ εἴπῃ; νὰ ἴδῃ τὸ ἀκατανόητον τοῦτο ὄν, ὅπερ τῶσφ συγγὰ ἠλλάσσειν ὄψιν ἐν τῇ φλογερά του φαντασίᾳ, καὶ πάντοτε ὑπὸ παντοίας μορφῆς, ὅπως διατήρησιν ἐκεῖ τὴν ἰδίαν θέσιν πάντοτε ὅπως συνδεθῆ μετὰ τὴν ζωὴν τοῦ ὄνειρον ἢ ἐφελγῆς; ἄγγελος ἢ δαίμων; Νὰ ἴδῃ τὴν γυναῖκα ταύτην μετὰ τοῦ ἰδίου ὀφθαλμοῦς του ὅπως οἱ ἄλλοι! νὰ τὴν κρατήσῃ ἀκίνητον ὑπὸ ἐν βλέμμα, ἴτως ἀφροντιν καὶ παιγνιώδη, ἴσως τρέμουσαν καὶ συγχυμένην, ἴδῃ ἢ διανοίᾳ τῆς δὲν ἦτο πωλημένη, ὡς ἡ εἰκὼν τῆς, καὶ τὴν εἰκόνα ταύτην νὰ τὴν σχεδιάσῃ, ὡς οἱ ἄλλοι, νὰ τὴν οικιαγραφῆσθαι μετὰ χεῖρα πυρὸς σπουδαίου ἐκ τῆς θέσεως, ἢν δίδει ἡ μεγαλοφυΐα ἢ ὁ ἀπελπισμός! ὦ, ὅλα ταῦτα ἀναμφιβόλως ἤρρεσκον τῷ Ἑλίμ, ὅλα ταῦτα τὸν ἐξῆπτον καὶ ὁ Παλμέρης ἀκούων αὐτὸν ἐκθειάζοντα τὴν Φλωρεντιανὴν καὶ τὸν Ραφαήλ, τὴν πατρίδα καὶ τὸν ζωγράφον τοῦ ἐνθουσιασμὸν ὑπερακοντίζοντα τὸν ἑαυτοῦ, ὁ Παλμέρης ἐλησμόνησεν ὅλοτε ὡς τὴν νεάνιδα, ἣτις ἐμέλλε νὰ ἔλθῃ καὶ ἐπίστευσεν εἰς ἐν μέλλον ἐνδοξὸν διὰ τὸν μῆκος ἡμέρας μαθητὴν τοῦ.

Ἡ Λουδομίλλη εἰσηλθὼν εἰς πέπλο, τὴν ἐκάλυπτεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

— Ἴδου τὸ ὑπόδειγμα μὰς, εἶπεν ὁ Παλμέρης. Ὁ Ἑλίμ τὴν ἀεγνώρισε.

— Καμνω ἦδη τὴν εἰκόνα τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἱακείρου καὶ αὐτὴ χρησιμεύει διὰ τὴν νεκρῶν. Ἴδωμεν, νεανία, εὐγενὲς θάρρος!... Ἔστω αὕτη ἡ πρώτη δικιμή σου. Σκαγγάρσον τὴν κόρην ταύτην ἡμικοιτασμένην.

— Ναί, τὸν χρωστῆρα σαί, διδάσκαλε, τὸν χρωστῆρα σας, ὅτε μοι. . .

(Ἀπολυθεῖ)

Βιογραφία Εὐαγγελίδου

ΟΙΚΙΑΚΟΝ ΤΜΗΜΑ

ΑΙ ΜΙΚΡΑΙ ΑΡΕΤΑΙ

Φιλοκαλία.

Ἵπάρχουσιν ἀρεταί τινες κατ' ἐξοχὴν γυναικείαι, αἵτις εἰς τὴν γυναῖκα κυρίως ἀρμυζουσαι, τὰς ὁποίας ἀποκαλοῦμεν συνήθως μετὰ τὰς ἀρετὰς. Ἄλλ' ὁ ὄρισμός αὐτῶν εἶναι, νυμίζωμεν, ἀνακριβίς, ὅτι μεταξὺ τῶν μικρῶν τούτων ἀρετῶν ὑπάρχουσι πηλαί, αἵτινες σπουδαιότατα δύναται νὰ ἐπιδράσωσιν ἐπὶ τῆς καθόλου οἰκογενειακῆς εὐδαιμονίας, αἵτινες ἐπομένως εἶναι λίαν μεγάλα καὶ ὑψηλά, λαμβανόμενου ὑπ' ὄψει τοῦ σκοποῦ, ὃν ἐπιδιώκουσι καὶ τοῦ ἀποτελέσματος αὐτῶν.

Εἶναι δύσκολον ν' ἀπαριθμήσωμεν ἀκριβῶς τὰς γυναικείας ταύτας ἀρετὰς, αἵτινες εἶναι τόσῳ ποικίλαι καὶ πολυειδεῖς, ὅσῳ ἀπειροπλήθεῖς καὶ αἱ περιπτώσεις τοῦ οἰκογενειακοῦ καὶ κοινωνικοῦ ἡμῶν βίου, κατὰ τὰς ἰστίαι δέον νὰ ἐφαρμόζωνται. Θὰ προσπαθῶμεν ἐν τούτοις ν' ἀπαριθμήσωμεν ἐνταῦθα τὰς σπουδαιότατας καὶ μάλιστα ἀπαρατήτους, ἵνα καταδείξωμεν ὅτι εἶναι εὐκόλον διὰ μικροῦς τινας δεξιότητος περὶ τὴν ἐξάσκησιν τῶν ἀρετῶν τούτων ν' ἀποφεύγῃ ἡ οἰκογενεῖα σοβαρὰς διαταραχῆς τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου, τῶν ὁποίων λίαν δυσάρεστοι καὶ θλιβεραὶ πολὺ εἶναι αἱ συνέπειαι.

Τὴν πρωτίστην θέσιν μεταξὺ τῶν γυναικείων τούτων ἀρετῶν ὀφείλομεν ν' ἀποδώσωμεν εἰς τὴν φιλοκαλίαν ἢ καλαισθησίαν. Ταύτην ὅμως πρέπει νὰ ἐννοήσωμεν οὐχ ἰερωσιμένην ἐντὸς στενῶν ὁρίων καὶ ἀφροῦσαν μόνον εἰς τὸν ἱματισμὸν καὶ τὴν διευθέτησιν τοῦ οἴκου, ἀλλ' ὑπὸ τὴν εὐρυτάτην αὐτῆς ἔννοιαν, τ. ἔ. ἐκτετατημένην εἰς πάσας τὰς λεπτομερείας τοῦ οἰκογενειακοῦ καὶ κοινωνικοῦ βίου, ρυθμίζουσαν τὰς μετὰ τῶν ἄλλων σχέσεις καὶ τὴν διαγωγὴν ἡμῶν καὶ ἐν γένει εἰς τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις ἡμῶν ἀκραφῶς διακαλέμενουσαν. Εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἀνεπτυγμένη ἡ φιλοκαλία δὲν εἶναι πλέον μικρὰ ἀρετὴ, ἀλλ' ἀναιτηρήτως μία τῶν μεγίστων, ὅτι ἡ δὲ αὐτῆς πεποικισμένη γυνὴ δύναται νὰ καθιστῆ τὸς περὶ αὐτὴν εὐδαιμόνας, ἐνὶ λόγῳ δὲ κατέχει τὸ μυστήριον τοῦ νὰ μεταβάλλῃ τὸν οἶκόν τῆς εἰς ἀληθῆ παράδεισον.

Τίς γυνὴ δὲν ἠθέλησεν ἡλώσει τὴν θαυματουργὴν ταύτην ἀρετὴν, δι' ἣς δύναται καὶ εἰς τὰς καρδίαις τῶν ἄλλων νὰ βασιλεύῃ καὶ τὴν εὐδαιμονίαν οἰκογενειακῶν διακλήρων ν' ἀπεργάζηται; Ἄλλ' ἵνα κατορθώσῃ τὸ μέγα τοῦτο ἔργον, ἀνάγκη νὰ καλλιερῆσθαι καὶ ἀναπτύξῃ ἐν ἑαυτῇ εἰς μέγιστον βαθμὸν τὴν φιλοκαλίαν, ἀνάγκη ν' ἀγαπήσῃ τὸ καλὸν ἐν παντί καὶ ἐνσυντηρηθῆ πᾶν ὅ,τι ἡ πολυτίμητος αὐτῆς ἀρετῆς ὑπαγορεύει, ἀποσκαρπίσῃ δὲ πᾶν ὅ,τι πρὸς ταύτην ἀπέχει, ἀνάγκη τέλος νὰ βάλῃ ὅλον ἐντελειοποιημένην καλαισθητικῶς, ὡς ἄλλως τε καὶ ὁ αἰώνιος νόμος τῆς προόδου καὶ αὐτὸς ὁ ἀνθρώπινος προορισμὸς ἀπαίτεῖ. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι τὸ αἶσθημα τοῦτο εἶναι ἔμφυτον, ἀλλὰ κα-

τὰ μέγα μέρος διὰ τῆς ἀγωγῆς ἀναπτύσσεται καὶ καλλιεργεῖται.

Διὰ τοῦτο ἐν τῶν σπουδαιότερων σημείων ἐν τῇ ἀγωγῇ τῶν τέκνων, εἰς ὃ ἡ μήτηρ ἢ ὁ πατριάρχης ὀφείλει νὰ ἐνδιατρίβῃ μετ' ἰδιαζούσης προσοχῆς, εἶναι ἡ ἀνάπτυξις τοῦ αἰσθήματος τούτου.

Οὕτω ἀναπτυσσομένη καὶ εὐρεῖαν ἔκτασιν λαμβάνουσα ἡ φιλοκαλία, ἀποβαίνει λεπτοτάτη αἰσθησις τοῦ καλοῦ, ἣτις πανταχοῦ διαφαίνεται καὶ ποικίλας λαμβάνει μορφάς. Ἡ εὐπρέπεια ἐν τῇ περιβολῇ καὶ τῇ ἐπιπλάσει τοῦ ἵακου, ἡ ἐν παντί ἔργῳ ἐπιζητήσις τοῦ καλαισθητικῶς τελειότερου, ἡ εὐπροσηγορία, ἡ φρονιμίς περὶ τοῦ ὅσον ὀν τε ὀρθοεπιῶς καὶ καλλιλογικῶς ἐκφράζεσθαι, τὸ συμβιβαστικὸν πνεῦμα καὶ ἡ ἐπιείκεια πρὸς τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων, ἡ φαιδρότης, δι' ἣς ἀποβαίνει τις εὐάρεστος διηγητής, ἡ ἀβρὰ συμπεριφορὰ καὶ ἡ λεπτότης τῶν τροπῶν, τὴν ὁποίαν καὶ εἰς τα ελαχιστα ὀφείλομεν νὰ τηρῶμεν καὶ περὶ ἣς δικαίως ἐλέχθη, ὅτι εἶναι ἀπόρριξα τῆς ψυχικῆς εὐγενείας καὶ ἀγαθότητος, πᾶν ὅ,τι τέλος ἐννοοῦσιν οἱ γάλλοι διὰ τῆς πολυστημιᾶν του λέξεως tact, ἣτις δὲν ἔχει ἀντίστοιχον κυριολεκτικὸν ἔννοιον ἐν τῇ ἡμετέρᾳ γλώσσῃ, πάντα ταῦτα οὐδὲν ἄλλο βεβαίως εἶναι ἢ αὐτὴ ἡ φιλοκαλία ὑπὸ διαφόρους ἐκφράσεις καὶ ποικίλας μορφάς ἐμφανιζομένην.

Διὰ τῆς φιλοκαλίας δύναται ἡ γυνὴ νὰ προσδῇ ἀπρροδοῦσιν ἡμέτερον ἐκεῖνο, ὅπερ κοινῶς ὀνομάζεται χάρις, εἰς τε τοὺς λόγους τὰ ἔργα καὶ τὴν ἐν γένει διαγωγὴν τῆς, δύναται νὰ καθιστῆ τὸν οἶκον τερπνὸν ἐνδοαίτημα καὶ τὰ πάντα περὶ αὐτὴν νὰ ἐξωραϊζῇ. Καὶ ἡ μὲν ἐκ φύεως διὰ καλλονῆς πεποικισμένη ὀραιοτέρα φαίνεται, ἐὰν συνεννοῦν ἐν ἑαυτῇ καὶ τὴν πολυτίμητον ταύτην ἀρετὴν, ἡ δὲ δυσειδῆς δύναται διὰ ταύτης οὐ μόνον τὴν δυσειδίαν αὐτῆς ν' ἀποκρύπτῃ, ἀλλὰ καὶ χάρισσα νὰ φαίνεται καὶ προσφιλιῆς εἰς τοὺς ἄλλους νὰ ἀποβαίνῃ. «Εἶναι ὀραία, ἀλλὰ δὲν ἔχει ἐκφρασίαν» λέγομεν πολλάκις εἰς τὴν θέαν ἀχρίτος καὶ ἀψύχου καλλονῆς, ἔστω καὶ τοῦ αὐστηροτέρου τύπου, τοῦναντίον δὲ γυνὴ ἄνευ ἀξιώσεων καλλονῆς καὶ δύσμορφος ἔτι, διὰ τῆς προσηθείας, τῆς γλυκύτητος καὶ τῆς περὶ τὸ ἄτομον αὐτῆς χάριτος οὐ μόνον τὰς συμπαθείας τῶν περὶ αὐτὴν κατακτῆ, ἀλλὰ καὶ θέλγει πολλὰς καὶ πολλῶν μᾶλλον ἢ αἱ ἀληθεῖς καλλοναί.

Ἀλλὰ καὶ πλείστας ἄλλας περιπτώσεις θὰ ἴδωμεθα ν' ἀναφέρωμεν, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ ἀνυπολόγητος ἀξία αὐτῆς ἀρετῆς σωζει καὶ ἀνυψοῖ καὶ καλλυίνει τὸν βίον. Παραλείπομεν ὅμως πάντα ταῦτα, ἀφίνουσαι εἰς τὴν ἀξιοθέμιαν τῶν φιλοκαλιῶν ἡμῶν ἀνεγνωστῶν καὶ ἐπιφυλασσόμεναι νὰ ἐξατάσωμεν προσηχῶς καὶ ἄλλας τῶν μικρῶν τούτων γυναικείων ἀρετῶν, τῶν ὁποίων μεγάλη εἶναι ἡ σημασία καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ βίου ἐπίδρασις.

ΑΓΓΑ Γ. Α ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

Ο ΕΡΩΣ ΜΟΥ

Δὲν εἶν' ἀπλῆ συμπάθεια ὁ ἔρωσ μου, δὲν εἶναι! εἶναι ἀγάπη ἐμπαθῆς, ἀγάπη φλογερά, εἶναι ἠχώ βαθύτονος, ἥτις μὲ λέγει... «μεῖνε. »ὡς ὅτου 'ς τὸ προσικέφαλο, »ς' ἀνάψουν τὸ κερὶ...»

Δὲν εἶν' ἀπλῆ συμπάθεια ὁ ἔρωσ μου, δὲν εἶναι! κάθε ἡμέραν δύναται κανεὶς νὰ συμπαθῇ· αἱ προῖναι παρέρχονται ἀκτινες... ὦ! ἐκεῖναι! μόνον τοῦ φοῖβου τὴν πυρὰν κανεὶς θὰ αἰσθανθῇ

Δὲν εἶν' ἀπλῆ συμπάθεια ὁ ἔρωσ μου ὁ μόνος! ἐντός εἰς τὴν καρδίαν μου ἀμάραντος ἀνθεῖ. Θὰ μεῖνῃ ἀνεξάλειπτος· ἐν τὸν πτωεὶ ὁ χόσνος, πλὴν κ' εἰς τὸ μνημ' ἀδύνατον, κ' ἐκεῖ νὰ μαρανθῇ...

Σπ. Χριστοφίδης.

1904

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΚΟΤΣΕ ΤΟ ΤΕΜΑΧΙΟΝ ΤΟΥ ΛΡΤΟΥ (Διήγημα)

Ὁ νέος δούξ δὲ Ἀρλιμὸνδ εὐρίσκειτο εἰς Αἰξ τῆς Σαβοΐας, ὅπου ἐνοσῆθιεν εἰς τὰς ἐκεῖ θερμοῦς τὴν περίφημον φορβάδα του Περιπόλ, ἣτις ἐγενετο ἀσθματικῆ, κροολογήσασα εἰς τὰς ἵπποδρμιῶν τοῦ Δέρβου. Ἐτελείωνε τὸ πρόγευμά του, ὅτε ῥίψας βλέμμα ἐπὶ τῆς ἐφημερίδος, ἀνέγνωσε τὴν εἰδησιν τῆς καταστροφῆς τοῦ Ρεῖσχόφφεν.

Ἀπετελείωσε τὴν σαργεζ του καὶ ἐναπέθηκεν

επί της τροπικής το χειρομάκτρον παρευθός δέ
διέταξε τόν υπηρέτην του να έτοιμάση τας άπο-
σκευάς. Επειδήσθη μετά δύο ώρας τής ταχείας
άμαξοστοιχίας τών Παρισίων και έκει διυθύνθη
εις στρατολογικόν γραφείο, όπου κατατάχθη εις
σύνταγμα πεζικού.

"Αν από τής ηλικίας δέκα ενέα έτών, επί εξ
ετη διήγαγε ζωήν νέου του σιμου και άπεκτη-
νώθη εις τας ίπποδρομίας εν τή προύση περιστά-
σει δέν ήδυνήθη να λησολογήσει ότι εκ τών προγό-
νων του ο Ένγκεράνδ δέ Αρδιμόνδ άπέθανεν εκ
πανώλους εις Τύνιδα τήν αúτην ήμέραν με τόν
βασιλέα του τόν Άγιον Λουδοβίκον, ότι ο Ιωάν-
νης δέ Αρδιμόνδ διήυθυσε σώμα υπό τόν Δουγκέ-
κλέν και ο Φραγκίσκος Έρρίκος δέ Αρδιμόνδ έ-
φρονεύθη εις έρροδόν του συντάγματος του Έρυθρού
Οίκου, κατά τήν μάχην του Φοντενοά. Ο νέος
δούξ μαθών ότι μάχη άπωλέσθη υπό τών Γάλλων
εις Γαλλικόν έδαφος, ήσθάνθη τó αίμα να τώ ά-
ναβή εις τήν κεφαλήν και έσχε τήν φοβεράν έντύ-
πωσιν να τώ δίδεται ράπισμα.

Ίδού δικτί κατά τας πρώτας ήμέρας του Δε-
κεμβρίου 1870 ο Έρρίκος δέ Αρδιμόνδ έπιστρέψας
εις Παρισίους με τó σύνταγμα του, όπερ άπετέλει
μέρος τής ταξικηχίας δέ Βινουά, ήτο όπλίτης εις
τόν τρίτον λόχον του δευτέρου τάγματος και έ-
φρούρει μετά τών άλλων άνδρών του λόχου εις
τούς προμαχώνας τής Ωτ Βρουγέρ, θέσεως όχυ-
ρωθείσης εν τάχει, τήν όποιαν έπροστάτευον αι
πυροβολαρχίαι του φρουρίου Βεσέτρ.

Τó μέρος ήτο άποτρόπαιον. Άς φαντασθή ο ά-
ναγνώστης μίαν όδόν φυτευμένη με δένδρα όμοιά-
ζοντα με ακουπόξυλα, όδόν βροδωρώδη και εις έ-
λειεινήν κατάστασιν διασχίζουσιν τούς φαλακρούς
άγρούς τών περχώρων τών Παρισίων επί τής όδοϋ
ύπήρχε ξενοδοχείον έγκαταλειφθέν, όπου οι στρα-
τιώται είχον έγείρει τόν σταθμόν των. Πρό τινων
ήμερών είχε συναφθή μάχη εκεί. Οι μύδροι είχον
διασχίσει μερικá εκ τών ξηρών δένδρων τής όδοϋ
και όλα έφερον τά ίχνη του πυρός τών όπλων.

Η όψις τής οικίας προύκλει φρίκην ή στέγη
είχε διαρραγή υπό όβιδος και οι τοίχοι έφάνιντο
βεβημμένοι από αίμα. Τά κατατραπέντα παι-
γνίδια του ξενοδοχείου, αι εικόνες και αι έπιγρα-
φαι αι προκλούσαι τήν πελατείαν, πάντα ύ-

πενθύμιζον διά σκληράς είρωνείας τας λαϊκάς
διασκεδάσεις τών κυριακών του παρελθόντος. Και
έκτις όλων αυτών ο ουρανός ήτο άπειλητικός
και συννεφώδης, ώσει άποπνέων όργην και μίσος.

Εις τήν θύραν του ξενοδοχείου ο δούξ δέ Αρ-
διμόνδ έστατο άκίνητος με τó όπλον επί του ώ-
μου και τó πιλίκιον πρό τών όφθαλμών. Τάς πα-
γωμένες χειράς του είχεν έντός τών θυλακίων τής
έρυθράς περισκελίδος του και έ τρεμεν υπό τó προ-
βάτινον δέρμα, τó όποιον είχεν επί τής ράχως.
Ο όπλίτης του ήττηθέντος στρατού ώνε ρυόλει
περίλυπος και με βλέμμα σκυθρωπόν. Παρετήρει
τήν γραμμήν τών λοφίσκων, ή τις έγάντο εις τόν
όρίζοντα. Από του λείσκου κατά πέναν στιγμήν
ήκούοντο έκ πειροσσορήσεις πυροβόλων. Κρού-
κα άνεφάνετο λευκός καπνός. Έξάφνης ήτάνθη ότι
έπεινα. Έθεσεν έν γόνυ κατά γης και έλαβεν εκ
του σάκκου του, τόν όποιον είχε τοποθετημένον
πλησίον του παρά τόν τοίχον, χονδρόν τεμάχιον
κουραμάνας. Επειδή είχε χάσει τήν μάχαιράν του
τό έδάγκασε και τó έτρωγε βραδεως. Άλλά μετ'
όλίγον έβαρύθη ο άρτος ήτο σκληρός και ή γεϋ-
σίς του πικρά μόλις τήν επαύριον θά τοίς διενέ-
μετο νοπός, έν ή οικονομική ύπηρεσία τó έπέ-
τραπε.

Ο δούξ έσκέπτετο ότι ή στρατιωτική ζωή ήτο
πολλάκις λίαν σκληρά και ένεθυμείτο τά προγεύ-
ματά του εις τó Άγγλικόν καφενειόν τών Παρι-
σιών, όπου καθήμενος εις αήθουσαν ισόγειον παρά τó
παράθυρον, παρήγγελλεν - όλίγα πράγματα - μίαν
κοτελέτταν και αυγά. Ο δέ ύπηρετής, όστις έ-
γνώριζε τας συνηθείας του, τώ έκομίζε φιάλην
Μοβίλ τοποθετημένην προσεκτικώς έντός κανί-
στρου. Τότε ήτο ο χρυσός αίών και πότε δέν θα
κατώρωνε να συνείσθη αυτόν τόν άστον.

Και έν στιγμή άνυπομνησίας ο νεανίας έρριψε
τό έπίλοιπον του τεμαχίου εις τόν βόθρον.

Κατά τήν αúτην στιγμήν εις όπλίτης ίξήρχετο
του ξενοδοχείου. Έκυψεν, έλαβε τó τεμάχιον και
άφου άπεμακρύνθη όλίγα βήματα έσπόγγισε τόν
άρτον με τó ένδυμά του και ήρχισε να τόν τρώγη
άπληστως.

Ο Έρρίκος δέ Αρδιμόνδ ήσθάνθη έντροπήν διά

τήν πράξιν του και μετ' οίκτου παρετήρησε τόν
δυστυχή, όστις έφάνετο να έχη τόσην όρεξιν.

"Ητο νέος ύψηλός και πολύ κακοφτιασμένος·
οι όφθαλμοί του έπύρεσσον και ή γενειάς του
είδεικνε πρόσφατον έξοδόν από τó νοσοκομείον.

"Ητο τόσον ισχνός ώστε αι ώμοπλάται του διε-
κρίνοντο υπό τήν μεταχειρισμένην κάπαν του.

Ο δούξ τόν έπλησίασε και τώ ήρώτησε·

— Τόσον λοιπόν πεινάς, πατριώτη;

— Δέν τó βλέπεις; άπήντησε με πλήρες στόμα.

— Να με συγχωρήσης, λοιπόν Έάν ήξευρα έτι

θα σε πύχαρίσει τó ψωμί μου, δέν θα τó έρριπτα.

— Δέν πειράζει, άπήντησεν ο ισχνός στρατιώ-
της. Δέν συχαίνομαι και τόσφ.

— Όπως και άν είναι, λέγει ο εύγενής, αυτό
του έκαμα είναι κακό και λυπούμαι πολύ. Άλλά
δέν θέλω να λάβης κακήν ιδέαν δι' έμέ και έπειδή
έχω παλαιό κονιακ έλα να πιούμε μαζύ.

Ο στρατιώτης είχε τελειώσει τότε τó τεμά-

χιον του άρτου και μετá του δουκός έπιον όλί-
γον οινόπνευμα.

Η γνωριμία των είχε γείναι.

— Και πώς ονομάζεσαι; ήρώτησε τόν δουκά.

— Αρδιμόνδ, τώ άπήντησεν, άποσιωπών τόν
τίτλον. Και σύ;

— Ιωάννης Βίκτωρ. Τώρα μόλις με έτοποθέ-
τησαν· αυτόν τόν λόχον. Έξέρχομαι από τó νο-
σοκομείον. Έπληρώθη εις τα χαρακώματα του
Σαντιλλιόν. Τι καλά που ήτο· τó νοσοκομείο!
Η νοσοκόμος μές έδιδεν ώρατο ζουμί του άλόγου
'Αλλ' ή πληγή μου ήτανε τσουγκράνισμα και ο
ιατρός μ' έδωσε τήν έξοδόν. Τέ να γίνη! πάλι θα
ξαναρήσουμε να ψωφούμε από τήν πείνα. Διότι,
πίστευσέ με έν θέλεις, όπως με βλέπεις όλην μου
τήν ζωή πέρασεν πεινασμένος.

(Άκολουθεϊ)

Κ. Δ. Αϊθαζίδης.

Η έιορτή του Ηλιού. Τήν τρίτην 21, Ιουνίου, ήμέραν
του θερινού ήλιστατίου, ο πρόεδρος τής άστρονομικής έ-
ταιρίας τής Γαλλίας συνεκάλεσεν έν τώ Πύργφ Eiffel τούς
εταίρους αυτού εις έπιστημο ικήν έστήν. Οι κεκλιμένοι ή-
δυνήθησαν να παρην λουήττωσι τόν Ηιόν, όστις, ώ, γνω-
στόν, κατά τήν νύκτα τής 21 προς τήν 22 (ν. ήμ.) δέν
δύει... σκεδόν. Τωόντι ο ήλιος τήν ήμέραν ταύτην μό-
λις κατέργεται 18 μίρας υπό τόν όρίζοντα αύτως, ώτε ή
δύσις αυτού ταύτίζεται μετá τής ήρδς.

Η μουσική και... ή κόμη. Έδώ σ'α θέλω. Τίς θα
ήδύνατο να φαντασθή; Και όμοις φαίνεται ότι ή μου-
σική έχει έπύρρον επί τής κόμης. Τώρα δέν μένει πρός κα-
ταστολήν τή, εκπλήξεις; τών άθώων άνευωπεριών μου,
παρά να τας είπω ότι ή παροτήρησις γίνετο έν Άμε-
ρικη... φυσικά και όσε λεται εις μίαν κυλίαν... φυσι-
κώτατα. Έκ τίνος άνακιν.σεως ήν έχει κάνει έν τώ
«Actors Home» τής Νέας Υόρκης ή κ. Άμαλία Holbrook
συμπερίνευεν ότι άλλη μόν μουσική όργανα ύποβήλπουσι
τήν φαλάκριν, άλλα δε ού μόνον τήν καταπληροσύν, άλλα
πρός έπίμειρον τρέφουσι τήν κόμην! Οι μουσικοί συνθέται
οφ' έκτελούντες τά ίδια αυτών έργα επί τώ κλειδοκωβέλλου,
διακρίνονται επί τή πλουσία αυτών κόμη. Τό βιολονέλλον
και ή άρπα είναι άριστα κοσμητικá... λιπάσματα. Τού-
ναντίον δε τά έμπνευστά όργανα είναι εχθροί τής κόμης.
Δοκιμάσατε.

Η εξαήμερις τών μετάλλων. Ηξν σώμα άναδίδον δι-
σμήν εξατμίζεται κατά τήν φυσικήν. Μολοντούτο μοι έφάνη.
παρδοξόν ότ καν άνέγνωσα περί τής διύλυσεως τών μετάλ-
λων. Τά μετάλλα, ως γνωστόν, άναδίδουσι χαρακτηριστι-
κήν τινα όσμην, ήν ακριβώς καλούμεν μεταλλικήν. Άρα
δυναμέθει να τα άποσταζώμεν. Καί τώ όντι έν θερμοκρα-
σία 1400 βαθμείων ο χημικός Kraff καταφώησε να διύλιση
σειράν μετάλλων, όλα ο ψευδοργυρος, τó καδμιν, τó σε-
λήμιον, τó τολύφριον, τó άντιμόνιον, ο μόλυβδος, τó βισμού-
θιον και ο άργυρος. Ο γαλλός και ο χρυσός άποσταζονται
δυτικοώτερον και έν ύψηλότερα θερμοκρασία. Έκ τών έρ-
γασίων τούτων του γερμανού χημικού εικάζεται ότι θα κα-
ταστῆ έν τώ μέλλοντι δυνατός ο άποχωρισμός τών μετάλ-
λων διά τής άποσταζέως.

Τό μικρότερον βιβλίον του κόσμου. Όλος ο κόσμος
ήρριψε περί τών θαυμάτων εκείνων τής όπομονής, εις ά έπε-
δίδοντο κυρίως οι μοναχοί του μεταίωρος, περί τών μικροσκο-
πικών, δηλονότι εκείνων άντικειμένων, ών ή τέχνη και ή
άκρίβεια εξαίρει τήν ύπομονήν τών όημ. τουργών αυτών. Ηδη
πρόκειται περί βιβλίον κατέχοντος τó record τής μικρό-
τητος. Τό έν λόγφ βιβλίον έβρίσκειται έν Λονδίνο και είναι
συλλογή τών καθαράς, ήτοι έρωών άσμάτων τών Βραχύ άνων
Μαχαρικών, γεγραμμένων και όλοκληρίαν έν τή γλώσσῃ.

αυτών. Αποτελείται εξ εκατόν φύλλων εκ χαρτί άσπρου διαστάσεων σχήματος, διαστάσεων 12,5 γιλιοστομέτρων, δευτεμνωμένου υπό μεταξίνον περίβλημα. Η μελάνη δι' ης είναι γεγραμμένη, είναι ώραιον στιλπνοῦ μέλανος χρώματος, εκάστη δὲ σελίς φέρει πορφυρῶν περιθώριον. Τὸ ἀριστούργημα τοῦτο τῆς καλλιγραφίας διατίθεται ἐν κομφοτάτῃ ποιότητι φερούση κρυστάλλινον κάλυμμα. Ἐκ πρώτης ἀπόψεως ἐπιπέδη τὴν ἐντύπωσιν μᾶλλον χαριτωμένην: χρυσαλίδος, παρὰ ἰδικοῦ χειρογράφου. Ἄδελφος ἢ δίδωσις του. Ὑπάρχει μόνον ἢ παραδόσεις ἐπι ἀνηραγή ἐν Ghanzi ὑπὸ τιτος ἀγγλοσρατῶτου, ὅστις τὸ ἐπώλησεν εἰς τὸν κ. Plant ἐν Λονδίνῳ, εἰς ὃν ἀνήκει τὸ κειμήλιον.

Ἡ θερμανσις ἐν Γερμανίᾳ Φοβούμαι μὴ ρίψητε ἀκοντες τὸ βλέμμα σας ἐπὶ τῷ ἡμεροδείκτῳ διὰ νὰ βεβαιώθητε ὅτι δὲν εἶναι πρωταπριλιά. Ἐπὶ τῷ μὲν αὐτῷ εἶναι παραδόξως φερωμένον μὲ ἀπρόοπτα. Ἐν τούτοις, ὅπου δεσπᾶς ἀνέφερα ἀνωτέρω, οὐδὲν ἀληθέστερον τοῦ ἐπιμένου. Ἐν Ἀμερικῇ πολλάι πόλεις ἔχουσι θερμωπαγωγὰ ἀργαστήρια διὰ τὴν δημοσίαν χρῆσιν. ἀνάλογα πρὸς τὰ ἐρραστάσια τοῦ φωταερίου καὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος. Καὶ ἐφ' ὅσον μὲν ἀνακαταίνεται ἡ Ἀμερικῇ, οὐδὲν τὸ παράδοξον ἀναπτύσσον καθ' ὅραν 25000 γιλιογράμμα ἀτμοῦ, διανεμομένον ὑπὸ πίεσιν ὀκτὼ ἀτμοσφαιρῶν δι' ὑποθηκίων ἀγωγῶν τεθειμένων 2 μέτρα ὑπὸ τὴν γῆν. Οἱ σωλῆνες οὗτοι πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἀπολυχνάνσεως εἶναι περιβληθέντες δι' ἀκατεργάστου μεταξίης. Ἡ δὲ θερμότης διαβιβάζεται εἰς ἀπόστασιν 1200 μέτρων διὰ τὰς κοινὰς χρῆσεις κ. κ.

Ἐπὶ τέλους βασιζόμενον ὑπεροδικὰ ὁ χρυσοκίτρινος Βόνζος, ἠθέλησε νὰ διώξῃ τὰ χληρὰ ἕντομα διὰ τοῦ μαν. δηλίου του· ἀλλ' ἐκεῖνα δὲν ἦσαν τόσο ἀνόητα νὰ ὑπακούσῃ τῶν τῶν εὐκλα. Ἐπειτα ἔκλεισε τὸ παράθυρον καὶ . . . τοῦς ὀφθαλμούς του καὶ παρεκάλεσε τὸν θεὸν Βισνοῦ νὰ τὸν φωτίσῃ. . . Μετὰ τινας στιγμὰς οἱ λοζοὶ ὀφθαλμοῦ του ἤνοιγθησαν ἀκτινοβόλοι. . . Ἔδρεν! . . . ὁ θεὸς Βισνοῦ τῷ ἤρχετο ἐπίκουρος διὰ φαεινῆς τινος ἰδέας. Ὁ Βόνζος δὲ ἐβρέξε τὴν πλεξίδα του εἰς δοχεῖον γλυκοῦ ροῦων, ἔω καὶ ἰσάσμων.

Ὁ κινεζὸς Βόνζος Ο-σκι-φε-σό εἶναι ἀπόψε ἐκτάκτως ἀπρησολημένος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐφημερίδος του, ἧτις περιέχει ἐνδιαφέροντα νέα τοῦ ρωσοϊαπωνικοῦ πολέμου, καὶ πρὸς τοῦτο ἐκάθησε βιαστικὸς πλησίον τῆς λυχνίας, τῆς τειροδόχης καὶ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου, διὰ ν' ἀναγνώσῃ ἡσύχως. Ἄλλ' οὐχ οὕτως ἔδοξε καὶ εἰς τοὺς περιπετώντας ἀπαίρους κῶνοντας, οἵτινες ψάλλοντες εἰς τὴν διαπασῶν, ἐρεμισαν μὲ εὐχαρίστους θωπέας τὰ χρυσοκίτρινα κἀλλη του

Καὶ κεμάσας αὐτὴν διὰ κλωστής εἰς τοὺς καλᾶμους, ὅστινες ἀπέτελουν τὴν στέγην του, ἐπέτυχε τὸ ποθοῦμένον ἐπιτέλεσμα. Τέλος δὲ ἀπαλλαγεί ἀπὸ τοῦ ὀχληροῦς κῶνοντας ὁ Ο-σκι-φε-σό, ἠδυνήθη νὰ ἐντυρῆσῃ εἰς τὴν ἀπολαυστικὴν ἀνάγνωσιν τῶν τελευταίων φάσεων τοῦ ρωσοϊαπωνικοῦ πολέμου.

Τύποις Γ. ΓΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ καὶ ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ. Κορυσοῦμ-Χὰν ἀριθ. 3

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ «ΚΟΡΟΝΑ»
ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ
ἀριθ. 8 — Μπακσέ-Καποῦ — ἀριθ. 8

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ

Ἀπαντα τὰ εἶδη τῆς ζωγραφικῆς
Ἀπαντα τὰ εἶδη τῆς φωτογραφικῆς
Ἀπαντα τὰ εἶδη τῆς ὀπτικῆς

Ἡτοι χρώματα, χρωστίρες, πίνακες, πινακοδεῖκται, μηχαναὶ φωτογραφικαὶ παντός εἶδους, πλάκες, φάρμακα, διοπτρα, μικροσκόπια, τηλεσκόπια, φακοὶ κτλ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟΙΣ ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

Ὁρολογίων, κοσμημάτων, φακῶν διὰ τὸ θηλάκιον καὶ τὸν κοιτῶνα. Μεγάλῃ συλλογῇ Γραμμωφῶνων καὶ σκοπῶν. κτλ. κτλ.

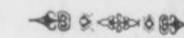
Εἰς τιμὰς μὴ ἐπιδεχομένας σηναγωνεσιμῶν

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟΥ

283 — Μεγάλῃ οδῶς τοῦ Πέρα — 283

Τὸ φωτογραφεῖον τοῦ ὁμογενοῦς καλλιτέχνου κ. Ν. Ἀνδρειωμένου συνιστῶμεν ἐκθύμως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τῆς τε πρωτεύουσας καὶ τῶν επαρχιῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ φωτογραφηθῶσιν.

Ἀπαραμέλλως καλισταθισία διακρίνει τὰς εἰκόνας τοῦ κ. Ν. Ἀνδρειωμένου, ἢ οὐ ἢ σπανία εἰδικιότης ὁμολογεῖται παρὰ πάντων.